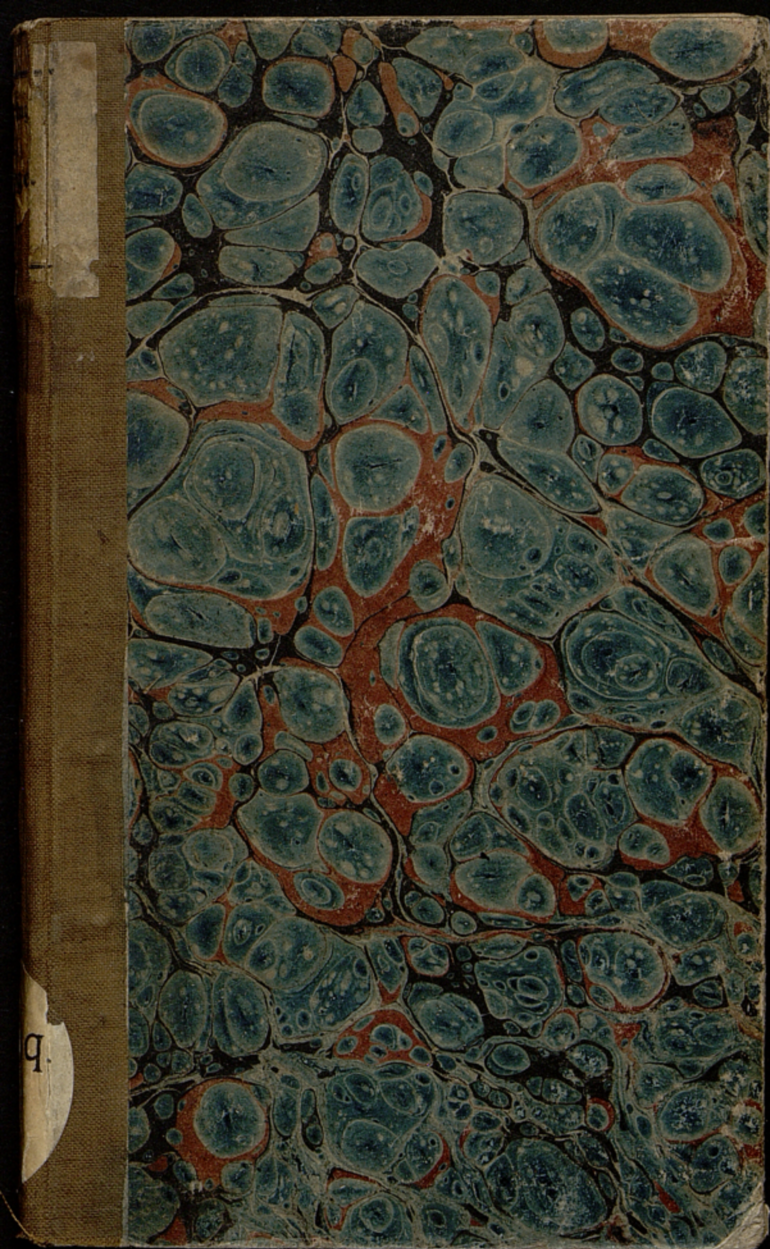
Samling
af
Sange.
II

Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug (stiftet i Marts 1835) har til Formaal: ved de Midler, der staae i dets Magt, at fremme Trykkefrihedens rette Brug, modarbeide dens Misbrug i hvilkensomhelst Retning, og saaledes virke til Folkeoplysning.

Selskabet foranstalter Udgivelsen af et Ugeskrift „Dansk Folkeblad", hvis Hovedformaal er at udbrede saadanne Kundskaber, som kunne tjene til at oplyse Folket, og danne dets Dom over Gjenstande, der maae være vigtige for Alle.

Selskabet søger fremdeles ved Belønninger at fremkalde populaire Skrifter, skikkede til i alle Borgerklasser at forædle Sindet, forbedre Smagen og udbrede Kundskaber, fornemmelig om Communalvæsen, Handel og andre Næringsgrene, samt hvad der overhovedet griber ind i Borgerlivet.

Saadanne Priis-Skrifter, saavelsom andre Bøger tjenlige til samme Øiemed, foranstalter Selskabet udgivne til muligst billig Priis og udbredte i Folket; de bortgives efter Anmodning til Sognebibliotheker paa Landet, til Sygehuse, Fattighuse, Straffeanstalter og lignende Steder.

Det aarlige Contingent er 2 Rbd. Sedler. For dette erholder ethvert Medlem Folkebladet og de af Selskabet fra Tid til Tid udgivne Skrifter.

Selskabet har sit Hovedsæde i Kjøbenhavn, hvor Bestyrelsen er overdraget 36 Repræsentanter. Naar fra en By og sammes Omegn eller et Landdistrict 24 eller Flere ere blevne Medlemmer af Selskabet, kunne de danne et Filialselskab, som udvælger sin egen Bestyrelse. Saadanne Filialselskaber ere allerede oprettede i Holbek, Nakskov, Randers, Roeskilde, Rønne, Stege, Frederiksborg.

Antallet af Selskabets Medlemmer er for Tiden (Juni 1836) 2456. Folkebladet har desuden 102 Subskribenter.

Folkebladet redigeres af Selskabets Skrift-Committee, hvis Medlemmer for Tiden ere: Pastor Gad, Professor P. G. Bang, Professor Clausen, Etatsraad Ørsted, Overlærer Hage, Professor Schouw, Pastor Waage, Justitsraad Molbech, Overrets-Assessor Jacobsen.

Selskabet har, foruden nærværende Skrift, udgivet:

1. Udvalgte Fortællinger af Hebel, frit oversatte af Algreen-Ussing. 68 S. Duodez. Priis: 10 Sk. heftet.

2. Udvalgte Advents- og Jule-Psalmer, redigeerte af Prof. Sibbern. 34 S. Duodez. Priis: 6 Skilling heftet.

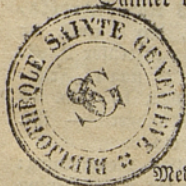
3. Samling af fædrelandshistoriske Digte, redigeret af F. Fabricius. 282 S. Duodez. Priis: 48 Skilling heftet.

4. Samling af danske Sange, samlet og ordnet af H. Hertz. Første Hefte. 144 S. Duodez med Noder til 34 Melodier. Priis: 32 Skilling heftet.

Samling
af
danske Sange.

Udgivet af
Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug.

Samlet og ordnet af Henrik Hertz.

Andet Hefte.
Med Noder til 36 Melodier.

Prisen overalt i Danmark: 32 Skilling.

Kjøbenhavn.
Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker.
1836.

Sangene i andet Hefte Side 1, 5, 27 og 46 ere tagne af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen, udgivne af Abrahamson, Nyerup og Rahbek". — Sangene i første Hefte Side 36 og andet Hefte Side 9 og 72 ere uddragne af Nyerups „Danske Viser fra det 16de til det 18de Aarhundrede".

Sangene med Overskrift „Dag og Aften" og „Ungdommen", der begge ere af nyere Digtere, findes saaledes, som de her ere aftrykte, i C. Borchorst's „Fem og tyve Sange valgte med særdeles Hensyn til Skole-Underviisningen" hvis Udgiver ved adskillige Forandringer har lempet disse to Texter til de schulziske Melodier.

I første Heftes Indholds-Liste er ved Sangen „Jeg er saa fro, jeg er saa glad" Forfatterens Navn, Zetlitz, glemt; og ved Sangen „Eensom er jeg, dog ei ene", er A. Oehlenschläger anført som Forfatter, istedenfor J. C. Bøye. — I andet Hefte Pag. 79 Lin. 23 staaer „Frihedens Havn" læs: Frihedens Hav." — Pag. 105 Lin. 15 staaer „Hun sviger ei, naar hun af Millioner" — istf. „Hun sviger ei, naar hiin af Millioner o. s. v.

Endnu staae her følgende almindelige Bemærkning: Ved Valget af Sangene er der taget lige saa meget Hensyn til Melodie som til Text, og fornemmeligt ved Bordsangene (6te Afd.) har i Tvivls-Tilfælde Melodien gjort Udslaget. I dette Slags Sange, hvis Indhold er simpelt og ofte vender tilbage, erholder en mindre reent udtrykt, en mindre poetisk Linie Betydning under den lyriske Stemning, hvori Melodien formaaer at sætte den Syngende. At gjøre selv smaa Forandringer forekom betænkeligt ved Sange, der i en lang Række af Aar have været Folkets ærværdige Eiendom.

Indholds-Liste.

IV.

V.

VI.

De Sange, hvortil Musiken følger med dette Hefte, ere følgende:

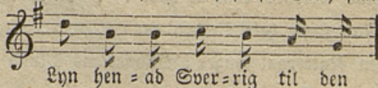
Anmærkning. De med Nodetrykningen forbundne Omkostninger tillode ikke at optage flere Melodier end til omtrent $\frac{1}{3}$ Deel af Sangene. Det bemærkes derfor, at man vil finde Musiken til adskillige af de her udeladte i „Melodier til O. D. Lütkens Huus- og Skole-Sangbog. Kbh. 1819."

Melodierne og nogle faa Text-Forandringer til „Redselille slog Guldvæven saa haardt;" „Og hør, du goden Ungersvend" og: „Lille Grethe, kom at høre" ere nedskrevne efter mundtlig Overlevering.

Melodien af Kuhlau, der er anført over Digtet „Den Sanger som ved Morgenqvad" er oprindelig skreven til det samme Digts tydske Text. For at den skal passe til de danske Ord, maa man udelade den fjerde Linie i hvert Vers. Dette kan skee uden at der gjøres Vold paa Meningen.

I andet Heftes Noder, Pag. 158, forekomme to fremmede Ord: *ritard.* forkortet af **ritardando** ɔ: efterhaanden langsommere; og *a tempo* ɔ: i den først angivne Bevægelse.

Første Hefte Nr. 6, 3 Linie, første Takt, skal være:

IV.

Egen Melodie.

Det var Ridder Herr Aage,
Han red sig under Ø,
Fæsted han Jomfru Elselille,
Hun var saa væn en Mø.
Fæsted han Jomfru Elselille
Alt med saa meget Guld,
Maanedsdag derefter
Laae han i sorten Muld.

Det var Jomfru Elselille,
Hun var saa sorrigfuld;
Det hørte Ridder Herr Aage
Hen under sorten Muld.
Opstaaer Ridder Herr Aage,
Tager Kisten paa sin Bag;
Saa lakker han hen til hendes Buur,
Sig selv til megen Umag.

Han klapped paa Døren med Kiste,
Fordi han havde ei Skind:
"Du stat op, Jomfru Else!
Og luk din Fæstemand ind."
Det svarede Jomfru Else:
"Jeg lukker ei op min Dør,
Før Du kan Jesu Navn nævne
Saa som Du kunde før."

"Du stat op, Jomfru Elselille!
Og luk du op din Dør,
Jeg kan Jesu Navn nævne
Saa som jeg kunde før."
Opstaaer stolten Elselille
Med Taarer paa sin Kind,
Saa lukker hun den døde Mand
Til sig i Buret ind.

Saa tog hun den Guldkam,
Saa kæmte hun hans Haar,
For hvert et Haar, hun redte;
Hun fældte modig' Taar'.
"Hør I Ridder Herr Aage!
Allerkjæreste min!
Hvordan er det i sorten Jord,
Udi Graven din?"

"Hver en Gang Du glædes
Og i din Hu er glad,
Da er min Grav forinden
Omhængt med Rosens Blad.
Hver Gang Du Dig græmmer
Og i din Hu er mod,
Da er min Kiste forinden
Som fuld af levret Blod.

Nu galer Hanen den røde,
Og maa jeg da afsted;
Til Jorden skulle alle de Døde,
Thi maa jeg følge med.
Nu galer Hanen den sorte,
Til Graven maa jeg ned;
Nu aabnes Himmerigs Porte,
Jeg maa da slux afsted."

Opstod Ridder Herr Aage,
Tog Kisten paa sin Bag;
Saa lakked' han hen til Kirkegaard
Alt med saamegen Umag.
Det gjorde Jomfru Elselille,
For hendes Hu var mod,
Hun fulgte med sin Fæstemand
Igjennem mørke Skov.

Der hun kom gjennem Skoven
Ind paa den Kirkegaard,
Da falmed Ridder Herr Aage
Sit favre gule Haar.
Der han kom af Kirkegaard
Og udi Kirken ind,
Der falmed Ridder Herr Aage
Sin røde Rosens Kind.

"Hør Du, stolten Elselille!
Allerkjæreste min!
Du græde nu aldrig mere
For Fæstemand din.
See Du op til Himlen
Alt til de Stjerner smaa!
Saa faaer Du at vide,
Hvor Natten hun gaaer."

Saae hun op til Himlen
Til de Stjerner smaa,
I Jorden slap den Døde,
Hun ham ei mere saae.
Hjem gik Jomfru Else,
Hun var saa sorrigfuld,
Maanedsdag derefter
Laae hun i sorten Muld.

Egen Melodie.

Redselille slog Guldvæven saa haardt, :|:
Saa Mælken af hendes Bryster sprang —
O! —
Saa Mælken af hendes Bryster sprang.

"Og hør du, Redselille, kjær Datter min! :|:
"Hvi rinder Mælken af Brysterne din'?"
O! —
"Hvi rinder Mælken af Brysterne din'?"

Det er ikke Mælk, det synes kun saa.
Det er af den Mjød, jeg drak mig igaar.

"De twende Ting er hinanden ulig';"
"Mjøden er bruun, og Mælken er hvid."

Det nytter ikke at dølge for dig,
Hr. Medelvold haver lokket mig.

"Og er det sandt hvad du siger mig,
"Og haver Hr. Medelvold lokket dig —

"Da skal han øverst i Galgen hænge,
"Og du skal nederst paa Baalet brænde."

— Redselille tager over sig Kaaben blaa,
Saa gik hun hen hvor ung Medelvold laae —

Hun banker paa Døren med Fingrene smaa: :|:
Stat op, stat op, og tag Laasene fra!
O! —
Stat op, stat op, og tag Laasene fra!

"Slet Ingen haver jeg Stevne sat,
"Og Ingen lukker jeg ind i Nat."

Stat op, Hr. Medelvold! luk mig ind!
Jeg haver talt med Moderen min.

Dig vil hun øverst i Galgen hænge,
Og mig vil hun nederst paa Baalet brænde.

"Ikke saa vil jeg hænge for dig,
"Og ikke saa skalst du brænde for mig.

"Du samle nu snarlig dit Guld udi Skriin,
"Imedens jeg sadler graa Gangeren min."

— Han slog over hende Kappen saa blaa,
Og løftede hende paa Gangeren graa.

Og da de kom udi Rosenslund,
Der lysted Redselille at hvile en Stund.

"Hvad heller nu gjøres dig Veien for lang!
"Hvad heller er dig din Sadel for trang?"

Ikke saa gjøres mig Veien for lang — :|:
Men Sadelen bliver mig for trang.
O! —
Men Sadelen bliver mig for trang.

— Han bredte ud den Kappe saa blaa:
"Lyster Eder, Redselille, at hvile derpaa?"

Christ give, jeg havde En af mine Møer,
Der kunde mig hjelpe inden jeg døer!

"Dine Møer de ere saa langt fra dig.
"Du haver nu Ingen foruden mig."

Langt heller jeg ligger paa Jorden død,
End Manden skal see paa Qvindens Nød.

"Tag Dugen og bind mig for Oinene med,
"Saa vil jeg staae dig i Fostermoers Sted."

Christ give, jeg havde mig en Drik Vand,
Mit sorgfulde Hjerte lædske kan.

— Ung Medelvold var hende huld og tro,
Han hented hende Vand i sølvspendte Sko.

Ung Medelvold gik gjennem Lunden saa trang
Alt hen til Brønden den Vei saa lang.

Og da han kom til Brønden ned, :|:
Der sad to Nattergale, sang derved —
O! —
Der sad to Nattergale, sang derved:

"Redselille ligger i Lunden død,
"Og to smaa-Sønner i hendes Skjød."

Han agtede ei paa Fuglenes Røst
Og gik til Lunden igjen saa trøst.

Men da han kom til Lunden saa trang,
Da var det sandt hvad Fuglene sang.

Han grov en Grav baade dyb og bred,
Deri han lagde dem alle Tre.

Og da han over Graven stod,
Han syntes, de Børn græd under hans Fod.

Han satte sit Sværd imod en Steen,
Saa Odden den gjorde hans Hjerte Meen.

Redselille var ham saa tro og huld, :|:
Nu ligger han hos hende i sorten Muld —
O! —
Nu ligger han hos hende i sorten Muld.

Egen Melodie.

Om alle disse Bjerge vare af Guld,
Om alle disse Vande var Viin,
Langt heller jeg saae, at den Jomfru var min,
Hun var Allerkjæresten min.

"Og har I, stolten Ridder, saa stor en Attraa,
"Ja, saa stor en Begjæring til mig,
"Hvi rider I ei hen til min Faders Gaard,
"I Æren at bede om mig?"

Jeg red mig hen til eders Fader igaar,
Eders Fader mig svarede Nei.
Stolt Jomfru! tager Orlov af eder selv,
Af Landet at drage med mig.

"Jeg, skulde jeg tage Orlov af mig selv
"Og Venner ikke spørge tilraad!
"Saasnart at jeg kommer i fremmede Land,
"Jeg bliver af Eder forsmaaet."

Jeg, o skulde jeg gjøre eder den Svig?
Vi er jo ei Fattigmands Børn.
Min Fader han er en Greve saa bold,
Min Moder af fyrstelig Æt.

Jeg, o skulde jeg gjøre eder den Svig,
I Hjertens Allerkjærestén min!
Eders Fader er en Konge saa stolt,
Og I er af keiserligt Blod.

— De satte sig baade en Qvælstevne for,
Ja, en Stevne alt under den Lind.
De taled' saa mangt den blide Sommernat,
Til Solen den skinnede paa.

Og op saa vaagned stolten Jomfru,
Beladen med sorrigfuldt Sind:
"Ak, skulde du love en Ridder din Tro,
"Før du havde prøvet hans Hu!

"Christ give, jeg kunde forvinde min Harm,
"Ja, kunde forvinde min Harm
"Du Ridder, som mig saa svigefuld var,
"Maa vist blive ussel og arm."

Ja, du lever vist den Dag saa god,
At du vil forvinde din Harm;
Men aldrig du lever den Dag saa god,
At jeg bliver ussel og arm.

"Christ give, jeg kunde forvinde min Nød,
"Ja, kunde forvinde min Nød!
"Du Ridder, som mig saa svigefuld var,
"Du maatte mig bede om Brød."

Ja, du lever vist den Dag saa god,
Ja! at du vil forvinde din Nød.
Men aldrig du lever den Dag saa god,
At jeg maa dig bede om Brød.

— Det stod saa hen i syv Aar eller ni;
Den Jomfru forvinder sin Harm.
Den Ridder, som hende saa svigefuld var,
Han blev baade ussel og arm.

Det stod nu saa hen i syv Aar eller ni;
Og den Jomfru forvinder sin Nød.
Den Ridder, som hende saa svigefuld var,
Maa bede den Jomfru om Brød.

"Stander op, stander op, mine Sønner to!
"Og giver eders Fader mit Guld!
"Jeg kjendte hannem vel den Dag saa god,
"Da jeg var hannem huld.

"Stander op, stander op, mine Sønner to!
"Og giver eders Fader Brød!
"Jeg mindes vel den Dag saa god,
"Han red i Guldsadelen rød.

"Stander op, stander op, mine Sønner to!
"Og giver eders Fader Viin!
"Jeg mindes vel den Dag saa god,
"Da han var Allerkjæresten min."

— Og ude stod Jomfruens Fader prud
Og lytted', og lytted' derpaa.
Han drog sit Sværd, og med eet Slag
Hug Ridderen Hovedet fra.

"Nu maa jeg vel græde og sørge allenstund
"Al Verden mig ganger imod.
"Christ give, jeg var under sorten Muld
Begraven med Ridderen min!"

Saa tog han det blodige Hoved paastand,
Og slængte i Jomfruens Skjød:
"Og haver du end nogen Omhu for ham,
Maa du nok begræde hans Død."

Den Jomfru det blodige Hoved tog,
Tre Gange det kys'de paa Mund:
"Ja, vel har jeg havt den Ridder saa kjær!"
— Hun døde i selvsamme Stund.

Melodie af Weyse.

Det blanke Sværd paa Væggen hang,
Ung Inger for Sværdet stod.
Tolv Slag i Borgens Klokke klang,
Da drypped' Sværdet med Blod.

Og drypper med Blod det blanke Sværd,
Og farves dets Tunge rød,
Da times ung Erik i farlig Færd,
Og er vel saaret og død.
Af Angest mit Hjerte bespændes.

Hun Sværdet greb, og stirrende stod
I Maanens blege Skin.
Og som nu Taarer faldt i dets Blod,
Klang Sukke i Nattens Vind.
Da brast om Armen det røde Guld,
Og faldt til Jorden itu.
Ak! kalder Du mig til Gravens Muld?
Thi der er Du visselig nu!
Af Angest mit Hjerte bespændes.

Melodie af J. Hartmann.

Liden Gunver vandrer som helst i Qvel
Saa tankefuld.
Hendes Hjerte var Vor, hendes unge Sjæl
Var prøvet Guld.
O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver meder med Silkesnor
Ved Havets Bred.
Da hævedes Bølgen og Vandet foer
Saa bradt afsted.
O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Skjøn Havmand sig op af Havet skød,
Beklædt med Tang.
Hans Øie var kjærligt, hans Tale var sød,
Som Harpens Klang.

Liden Gunver, Du martrer mig Dag og Nat
Med Elskovs Ild.
Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
O vær dog mild!

Du række mig kun din sneehvide Arm,
Paa Sømands Tro;
Saa trykker jeg den til min brændende Barm,
Saa faaer jeg Ro.

Liden Gunver, mit Bryst bag sit haarde Skjæl
Er blødt og ømt.
Trofast er mit Navn, min ukonstlede Sjæl
Foragter Skrømt.

„Og er dig min Arm til saa stor Behag,
Til Trøst og Ro,
Skjøn Havmand, saa skynd Dig, saa kom kun og tag
Dem begge to!"

Han trak hende fra den steile Bred,
Glad ved sin Svig.
Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
Ved Gunvers Liig.
O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Gammel Melodie.

Agnete var uskyldig,
Var elsket, var tro;
Men stedse var hun eensom,
Hun aldrig havde Ro —
Aldrig Ro —
Hun frydede vel Andre,
Men aldrig var hun fro.

Agnete hun stirred'
I Bølgerne de blaae,
Og see! da kom en Havmand
Fra Bunden op at staae —
Op at staae —
Men stedse Agnete
Paa Bølgerne kun saae.

Hans Haar var som spundet
Af pureste Guld,
Hans Øie det var kjærligt,
Hans Mine den var huld.
O! saa huld!
Hans skjældækte Barm var
Af Kjærlighed fuld.

Han sang for Agnete
Sin Elskov, sin Nød.

Hans Qvad det var saa kjælent,
Hans Stemme var saa sød —
O! saa sød!
Hans Hjerte ham fra Læberne
Saa lifligen flød.

„Og hør, min Agnete!
„Hvad jeg vil sige dig:
„Mit Hjerte det fortæres
„Af Længsel efter dig.
„Efter dig!
„O, vil du det husvale!
„O, vil du elske mig!„

To sølvspændte Sko flur
Paa Klintebredden stod.
Der fandtes aldrig skjønnere
Paa nogen Dronnings Fod.
„For din Fod!
„Min Elskede! — saa qvad han —
„Du tage dem imod!„

Saa tog han af Barmen
Et perlestukkent Baand;
Der aldrig saaes et skjønnere
Om nogen Dronnings Haand.
„Dette Baand!
„Min Elskede! — saa qvad han —
„Du binde om din Haand!„

Saa tog han en Guldring
Af Fingeren sin;
Der fandtes ingen skjønnere
I nogen Dronnings Skriin.
  "Her, fra min,
"Min Elskede! — saa qvad han —
"Du sætte den paa din!"

Agnete ned paa Himlen
I Havdybet saae.
Den Bølge var saa sølvklar,
Og Bunden var saa blaa;
  O, saa blaa!
Da smilede den Havmand,
Og sang og sagde saa:

"Og hør, min Agnete!
"Hvad jeg dig sige vil:
"For dig mit Hjerte brænder
"Af Kjærligheds Ild.
  "O, vær mild!
"Siig, vil du mig husvale?
"Vil du mig høre til?"

— Og, hør du, skjøn Havmand
Jeg vil tilhøre dig,
Hvis ned i Havets Afgrund
Du med vil tage mig!
  Tag du mig!

Og før mig til din Havbund!
Der vil jeg elske dig. —

Han stopped' hendes Øre,
Han stopped' hendes Mund;
Saa foer han med Agnete
Dybt ned i Havets Bund.
Mund paa Mund —
De favnedes og kys'de sig
Saa trygt paa Havets Bund.

Agnete, hun var der
I Aaringer to;
De elskede hinanden
Saa kjærlige og troe —
Elskovstroe.
To Sønner der hun fødte
I Havmandens Bo.

Agnete sad rolig
Ved Buggen der og sang;
Da hørte hun en Jordlyd,
Som ovenover klang:
Ding, ding, dang!
Og det var Kirkens Klokker
I Holmegaard som klang.

Agnete lod Buggen
Saa pludseligen staae,

Og iilte til sin Havmand:
"Skjøn Havmand! tør jeg gaae?
"Tør jeg gaae?
"O, tør jeg end før Midnat
"Til Holmekirke gaae?"

Du gjerne maa før Midnat
Til Holmekirke gaae,
Naar kun før Dag du vender
Til Børnene de smaa.
Gaa! gaa! gaa!
Men vend før Dag tilbage
Til Børnene de smaa!

Han stopped' hendes Øre,
Han stopped' hendes Mund,
Saa foer han op med hende
Til Holmegaardens Grund.
Mund fra Mund
De skiltes, og han dukked'
Igjen til Havets Bund.

Agnete sig skyndte
Til Kirkegaarden hen;
Der mødte hun sin Moder,
Og vendte sig igjen.
"O, hvorhen?"
Men hendes Moder vendte
Den Flygtende igjen.

"Og hør du, Agnete!
"Hvad jeg vil sige dig:
"Hvor har du havt dit Ophold
"Saalænge langt fra mig?
"Langt fra mig!
"Siig, hvor du har dig opholdt
"Saalænge hemmelig?"

O, Moder! jeg har dvælet
I Havmandens Bo;
Med ham jeg alt dernede
Har avlet Sønner to.
Und mig Ro!
Jeg gaaer nu hen at bede
Og siden til min Bo.

"Og hør du, Agnete!
"Hvad jeg vil sige dig:
"Her dine to smaa Døttre
"Tildøde græmme sig.
"Skrig i Skrig
"De græde, de smaa Piger,
"De længes efter dig."

Lad længes, lad græde
De to smaa Døttre her!
Mit Øre det er lukket,
Jeg hører dem ei der! —
Dem ei der!

Og der de to smaa Sønner
Forsmægted', blev jeg her.

„O, red dog de Arme!
„O, lad dem ei forgaae!
„O, tænk dog paa den Mindste,
„Som end i Vuggen laae!
„Hjem du gaae!
„Og glem de to smaa Trolde
„For dine ægte Smaa!“

Lad blomstre, lad falme
De To, som Himlen vil!
Mit Hjerte det er lukket,
Det hører dem ei til —
Dem ei til!
Jeg ene for min Havmands
Smaa Sønner leve vil!

„Og kan du dem glemme,
„Som ved dit Hjerte loe,
„Saa tænk paa deres Faders,
„Din Ægteherres Tro —
„Kjend hans Tro!
„Saa snart du var forsvundet,
„Han mistede sin Ro.

„Han sørged' en Sommer,
„Han sørgede for dig;

"Og ned fra Holme=Fjedklint
"Saa styrtede han sig —
"Styrted' sig!
"Der funde de paa Stranden
"I Skumringen hans Liig.

"Nu nys man det lagde
"I Kisten ned med Sang —
"Og hørte du, min Datter!
"Ei Klokkerne, som klang
"Ding, ding, dang?" —
— Nu vendte hendes Moder sig,
Og Midnatsklokken klang.

Agnete hun traadte
Ad Kirkedøren ind —
Og alle de smaa Billeder
De vendte sig omkring —
Rundt omkring!
I Kirken de smaa Billeder
De vendte sig omkring.

Agnete hun stirred
Mod Altertavlen hen —
Og Altertavlen vendte sig, og
Alteret med den —
Alt med den
Sig vendte, hvor hun Øiet
I Kirken vendte hen.

Agnete hun stirred
Paa Stenen for sin Fod,
Og saae sin Moders Navn, som
Paa Ligstenen stod —
Hvor hun stod —
Da brast den Armes Hjerte,
Da isned' hendes Blod.

Agnete hun raved',
Hun segnede, hun faldt —
Nu alle hendes Smaabørn
De længes overalt —
Overalt!
Nu Sønner som Døttre
De længes overalt.

Lad græde, lad længes,
Lad sørge her og der!
Lukt er nu hendes Øie,
Det aabnes aldrig meer —
Aldrig meer!
Og knuust er hendes Hjerte,
Det slaaer nu ikke meer.

Gammel Melodie.

Dybt i Havet, som med stærke Bølger
Skummer mod Stevens hvide Field,
Der en Havfru sig paa Bunden dølger
I det blaa, kjøligt friske Væld.
Men naar Maanen blank paa speilkar Flade staaer,
Hæver hun sig op og sagte Harpen slaaer.
Tys! tys! tys! hvilken liflig Klang!
:|: Fjernt over Bølgen lyder Havfrusang. :|:

Klintekongen fra sin hvide Throne
Stirrer ud, mindes svunden Lyst.
"Du som henrev mig ved Harpens Tone,
"O min Brud! kom til dette Bryst!"
Men hun rødmer høit igjennem Bølgen klar,
Harpens Toner døe, hun stammer frem til Svar:
"Tys! tys! tys! jeg er ei din Brud!
:|: Bølgen er kold, den slukker Elskov ud." :|:

Sorrigfuld han vandrer bort fra Fieldet,
Søger Fred hist i Elverkrat,
Sværmer eensom der ved Kildevældet,
I den blaa, maaneklare Nat.
Der han speider taus og spænder sine Garn,
Lokker i sin Favn saa mangt uskyldigt Barn.
Tys! tys! tys! han er vist os nær!
:|: Alt har han hørt i Skjul bag sine Træer. :|:

Melodie af Kunzen.

Den Havfru boer under hule Fjeld;
En Pillegrim sidder ved Fossens Væld.
De Bølger skylle med Larm og med Støi,
Med sneehvide Skum fra Klippen høi.
Herr Pillegrim! styrt dig fra Elvens Rand!
Saa est Du evig min Fæstemand.

Jeg løser fra Legemet Sjælen dig;
Let skalt i Skoven Du dandse med mig.
Herr Pillegrim, styrt dig ned, vær ei seen!
Som Elfenbeen skyller jeg hvidt dine Been;
Dybt skalt Du hvile paa røden Coral,
Og over dig nedbruser Fossens Fald.

Forfærd vil flygte den Vandringsmand,
Han staaer som naglet, ei fly han kan.
Den Havfru mild med et Guldhorn staaer,
I Vinden henvifte de guldgule Haar.
Han tørster og tømmer det Horn saa brat —
Da føler han sig saa svag og mat.

En Gysen ham farer i Marv og Blod,
Thi han har drukket af Dødsens Flod!
Han synker ned i de Blomsters Skjød;
Der ligger den Pillegrim bleg og død.
Da bovne de skummende Bølger op,
Og suge i Svælget den blege Krop.

Fri har nu Sjælen hans Liig forladt,
Nu svæver i Skoven den mangen Nat.
I Vaar, naar stærkest er Fossens Larm,
Da dandser han med Havfruen i Arm;
Da straaler Maanen fra Busk og fra Green,
I Elvens Grund paa de sneehvide Been.

Gammel Melodie.

Jeg gik mig i Lunden en sildig Sommerqvel,
Og tømte mig et Bæger af sprudlende Væld.
Men vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Den brusende Bølge sprang ud fra grønne Høi;
Med eet saa blev det stille, den flød uden Støi.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Da tonede Luften af Sang og Strengespil,
Tre hvide Møer dandsed' i Duggen dertil.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Som Dunst over Engen, saa flygtig til at see,
De Trende blev til Een og den Ene til Tre.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Han selv stod i Midten af Hines lette Sving;
Da drog han af sin Finger en kostelig Ring.
Ja vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Jeg greb efter Ringen, men han greb om min Haand,
De hvide Møer slynged omkring os et Baand.
Ja vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Nu boer jeg i Høien som Elverkongens Brud,
Og kun naar Duggen falder, jeg vover mig ud.
Thi vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Egen Melodie.

Jeg lagde mit Hoved til Elverhøi,
Mine Øine de finge en Dvale,
Der kom mig imøde Jomfruer to,
Som gjerne vilde med mig tale.
— Siden jeg hende først saae.

Den Ene mig klapped' ved hviden Kind,
Den Anden mig hvidsked' i Øre:
Du stat op, favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen røre.
— Siden jeg hende først saae.

Vaagn op, favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen røre.
Mine Jomfruer skulle qvæde for dig
Det feireste dig lyster at høre.

Den Ene begyndte en Vise at qvæde
Saa favrt over alle Qvinder;
Striden Strøm den skiltes derved,
Som førre var vant at rinde.
— Siden jeg hende først saae.

Striden Strøm den skiltes derved,
Som førre var vant at rinde;
Alle smaa Fiske i Floden svam
De legte med deres Finne.

Alle de Fiske i Floden var
De legte med deres Hale;
Alle smaa Fugle i Skoven var
Begyndte at qviddre i Dale.

"Hør, du favren Ungersvend!
"Og vil du hos os blive,
"Da vil vi kjende dig ramme Runer, *)
"Dertil at læse og skrive.

"Jeg skal lære dig Bjørnen binde
"Og Bassen op til Eeg;
"Dragen, som ligger paa det meget Guld,
"Skal rømme af Land for dig."

De dandsed' ud, de dandsed' ind,
Alt i den Elverfærd.

---

*) Kjende d. e. lære; ramme Runer d. e. kraftige Runer.

Alt sad favren Ungersvend
Og støtted' sig til sit Sværd.
— Siden jeg hende først saae.

"Hør, du favren Ungersvend!
"Vil du ikke med os tale,
"Da skal Sværd og hvassen Kniv
"Læegge dit Hjerte i Dvale."

Havde Gud ikke gjort min Lykke saa god,
At Hanen havde slaget sine Vinger,
Da var jeg bleven i Elverhøi
Alt hos de Elverqvinder.

Thi raader jeg hver dannis Svend,
Som ride vil ud i Skove,
Han ride sig ikke til Elverhøi
Og lægge sig der at sove.
— Siden jeg hende først saae.

Melodie af Schulz.

Herr Thorvald, skjøn Signe, de venneste to
I Dannemarks Rige saa vide,
De svore hinanden ubrødelig Tro,
Sig begge til Sorrig og Qvide.
De Fædre begyndte saa bitter en Kiv,
Den kostede Thorvalds og Signelils Liv.

Herr Hogen, han svoer ved den øverste Gud:
"Din Søn skal min Datter ei fæste!"
Hr. Thorbjørn ham svared: "Han faaer sig vel Brud!
Min Avindsmand tør han ei gjæste.
I Morgen ung Thorvald til Bretland skal gaae."
Den Morgen for sidste Gang Thorbjørn ham saae.

Skjøn Signe hengræd et saa sørgeligt Aar,
Hun svinder som Lilien i Enge.
Ung Lave kom ridende stolt udi Gaard:
"Det Fæstensøl varer mig længe.
Herr Hogen! jert Løvte I viger ei fra!"
Den Fader tvang Signe at sige ham Ja.

I Morgen jeg lader dit Fæstensøl staae,
Did byde du Thorbjørn, din Frænde!
Saa angest skjøn Signe hun knæler i Vraa:
Christ give, mit Liv havde Ende!
Hun blegner og segner i Torelils Skjød.
Hjelp Gud! skreg den Terne, skjøn Signe er død!

Tre Døgn græd Herr Lave ved Signelils Liig;
Den Fader ei mægter at klage.
Forgjæves er Moderens jamrende Skrig;
Det kalder ei Signe tilbage.
Den Sørgefærd samles, de Liigklokker gaae,
Nu lukke de Kisten, til Graven hun maa.
— Gud, hvor det er tungt at skille dem ad;
Der troligen elske hinanden!

Melodie af Kunzen.

Midnattens Maane gik Skyen forbi,
De Stjerner saa zittrende blinkte.
Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
Alf til sin Elskede vinkte.
Men Lyna svæver i Himlen.

Lyna var hyldet af Uller og Alf,
Men Alf var kun hyldet af Lyna.
Skovenes Trolde for Heltene skjalv,
Lundene gjenløde: Lyna!
Men Lyna svæver i Himlen.

Uller i Skoven den Yndige bad
— Saa klager den kurrende Due —
"Alf har jeg givet mit Hjerte!" hun qvad —
Hans Øie blev rædsomt at skue.
Men Lyna svæver i Himlen.

Mordstaalet foer af den Rasendes Haand
I Lynalils bævende Hjerte —
Smilende Lynalil opgav sin Aand,
Og Engle til Himlen den bare.
Men Lyna svæver i Himlen.

Midnattens Maane sig skjulte bag Sky,
De Stjerner saa zittrende blinkte.

Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
Alf til sin Elskede vinkte.
Men Lyna svæver i Himlen.

Mørk rulled' Elskerens bristende Syn
Paa blegnende, blødende Lyna;
Mørket opklartes af stærkere Lyn,
Lundene gjenløde: Lyna!
Men Lyna svæver i Himlen.

Morderen kom: "Jeg har myrdet din Brud."
Alf brast i Taarer: "Du Arme!
"Lev, hvis du kan! Jeg vil følge min Brud!"
Han død sank i Lynalils Arme.
Nu begge svæve i Himlen.

Mildt skinner Maanen paa Himmelens Blaa
Blandt Stjernernes Glands i det Høie;
Mildere straaler tilgivende Blik
I Taarer fra Elskerens Øie.
Men begge svæve i Himlen.

Egen Melodie.

Naar i Bondens tause Bo
Hele Hjorden hviler,
Og naar Nattens stille Ro
Til den Trætte smiler,

O, da triller Taarer ned
Fra forgrædte Øie,
Mens min Mand i Søvnens Fred
Glemmer Dagens Møie.

James trofast elskte mig,
Ham jeg gav mit Hjerte;
O, jeg var saa lykkelig,
Da han det begjærte.
"Arm — han sagde — er din Ven;
Rigdom ei ham følger.
Kjæk for dig han søger den
Gjennem vilde Bølger."

Snart forsvandt et Aar, og Fred
Var paa mine Veie.
Ak, da sank min Moder ned
Paa sit Sygeleie.
Og min Fader brød sin Arm,
Og vor Ko blev røvet.
Han var borte, ved hvis Barm
Trøst jeg da behøved'.

— Venlig Roberts Hilsen lød,
Han min Haand begjærte.
I vor Hytte var ei Brød,
Han os Alle nærte.

Dag og Nat i Arbeid gled,
Spildt var al min Møie,
Robert bad, de Elskte led,
Graad hang i mit Øie.

"Tag ham!" lød min Faders Røst,
Taus min Moder sukked';
De for Smerten i mit Bryst
Deres Hjerter lukked'.
Gamle Robert fik min Haand,
James har mit Hjerte.
God og blid er Roberts Aand,
Taus jeg bær' min Smerte.

Fire Uger gift jeg var,
Røvet alle Glæder,
Da jeg saae en Mand, som bar
Elskte James Klæder.
Ei jeg troede, det var ham —
Jeg Ulykkelige!
Før hans Stemme jeg fornam:
"Elsker mig min Pige?"

Gud! den Qval jeg svæved' i!
Taus jeg saae ham blegne.
Kun et Kys, saa skiltes vi
Her i Smertens Egne.

Ak, hvi blomstrer Sundhed end
Her paa disse Kinder!
Hvi blev ei jeg kaldt derhen,
Hvor ei Taaren rinder!

Lig en Geist jeg vanker om,
Ham jeg tør ei tænke.
Mig er hele Verden tom,
Kan mig Fryd ei skjænke. —
Tro jeg Robert følge vil,
Kjærligt er hans Hjerte.
Snart mit Øie lukkes vil,
Snart er endt min Smerte.

Egen Melodie.

Mens Vintersneen fyger
Saa gnistrende, saa hvid,
Og medens Stormen stryger
Ad Marken hid og did,
I Bondens tætte Bolig
Ved lune Arnested,
De leire sig fortrolig
Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
Ved Ovnens muntre Fyr;
Hvad hører man vel heller,
End slige Eventyr?

"Men Fader, er det Sanden,
Og er der Skatte til,
Som gives En og Anden,
Naar Underjordisk vil?"

"Ja Søn! naar Hanen galer,
Da skal man hente den,
Men hvis et Ord du taler,
Forsvinder den igjen!"
Hensunken dybt i Tanker
Enhver forundrer sig,
Da det paa Døren banker,
Den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
En Yngling ind saa hvid,
Med selsom mørke Miner,
Dog er han huld og blid.
Hans Lok saa vildt sig slynger,
Thi Stormen slyngte den,
Hans Blikke Sorg nedtynger,
Stivt seer han for sig hen.

"Det er saa koldt derude!
Jeg er saa stiv af Kuld.
Ha, hører I det tude
Hen over frosne Muld?

See Kræfterne var svage,
Men Jorden var saa haard;
Der er kun lidt tilbage,
Hjelp at min Skat jeg faaer.

Saa blodig bleg han raver,
Forundret man ham seer.
"Est Du en Skattegraver?"
Han nikker vildt og leer,
Og springer om fornøiet,
Men standser strax igjen,
Og visker Graad af Øiet,
Og stirrer længe hen.

Og viser dem sin Spade,
Og raaber: "Følger med!"
Og Alle følge glade
Til underfulde Sted.
Og hurtig hen han iler,
Mens Midnatsklokken slaaer,
Did hvor den Døde hviler,
Paa tause Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
Hans Lygte brænder kun,
Han aabner Kirkelaagen
I skumle Midnatsstund.

Af Skræk og Kulde gyser
Vel Følget, men gaaer ind,
Didhen, hvor Graven lyser
Af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue,
Men standse Alle her,
Da de med Rædsel skue
Ved Lys hvad Skatten er.
Den matte Straale viste,
Saa guul ved deres Fod,
En halv opgravet Kiste
Heel overstænkt med Blod.

"See!" raabte nu med Varme
Den blege Yngling, "see!
Her favner Gravens Arme
Min Skat, min Sjælevee.
I fire lange Timer
Jeg har arbeidet her.
Jeg bløder! Klokken kimer!
Elisa, din jeg er!"

"O Gud i Himmerige!
Det er den arme Mand,
Som tabte med sin Pige
Sit Vid og sin Forstand.

Udsluppen af sit Gjemme
Han løbet er herhen!"
Udbrød med bange Stemme
De blege Bondemænd.

"See hvor han fast sig klynger
Til Kistens kolde Fjæl;
Hør Dødninguhret synger.
O Naade med hans Sjæl!
See hvor den Stakkel bæver!
Kom, hjelper ham i Nød!
De ham fra Kisten hæver —
Han smiilte, men var død.

Melodie af Schall.

Langt under Havet Solen stod,
Da Gunild sad ved Granens Rod,
Saae Maanens Sølv paa Bjergets Toppe,
Og lytted' til hver Lyd deroppe
Fra Bjergets Fod.

Hun hører ei den kjelne Røst,
Som vækker Fryd i hendes Bryst;
Hun hører ei om Harald kalder,
Thi ned i Dalen Elven falder
Med Torden=Røst.

"Rind sagte, Elv!" udlod hun sig:
"Flyd mod min Elskov føielig!
"Forvild ei med dit Brag mit Øre!
"Og negt mig ei den Røst at høre,
"Som kalder mig!"

"Før Nattens Mørke var forbi,
"Han gik til Jagt paa vildsom Sti.
"Farvel, min Brud! han til mig siger,
"I Dalen hist, naar Maanen stiger,
"Der samles vi."

"O kom! min elskte Harald! kom!
"Jeg gyser blot ved Tanken om
"At Bjørnen kan den Stærke fælde,
"O kom! o hør! hvor alle Fjelde
"Gjentage: kom!"

Nu hørtes Horn og Hundeglam, —
Op Gunild foer: "O det er ham!
"Bring, Echo! ham min Fryd imøde!"
Og alle Fjelde rundt gjenløde:
O! det er ham!

Mel. Vom Wald bin i' füra.

Skjøn Jomfru, som sidder
I Vinduet hist,
Og lytter til Qvidder
Af Fuglen paa Qvist,
Eia! Eia!
O glem dog din Kulde,
Formild dog dit Sind,
Og luk mig, du Hulde,
I Kammeret ind!
Eia!

Herr Ridder i Vaaben,
Hvi klynker du saa?
See, Døren er aaben,
Den kjender ei Slaa.
Eia! Eia!
Men Veien at finde
Først lære du maa:
Ved Kirken derhenne
Der banker du paa.
Eia!

Den Vei er besværlig,
O Jomfru saa prud!
En Stige du kjærlig
Kan hænge herud!
Eia! Eia!

Nei, Ridder, saa Mangen
Fra Stiger faldt ned;
Men Kirkedørs-Gangen
Er sikker og bred.
Eia!

Melodie af Kuhlau.

Naar Ridderen drager i Kampen hen,
Da maa ham følge den Riddersvend.
Naar Ridderen vinder Land og Stad,
Da ligger den Svend i de Slagnes Rad.

Den Ridder viser sit høie Mod,
I Stilhed Svenden udøser sit Blod.
Hen over hans Liig Stridsgangeren gaaer,
Ham skjuler i Støvet Blod og Saar.

Men drage de hjem med klingende Spil,
Da stimle de Piger fra Borgen til,
Og møde den Hær paa støvede Vei;
Men ak, hun finder, hun finder ham ei!

Hist bagved bæres paa Baar en Død;
Der ligger han under den Kappe saa rød.
Da sniger hun sig fra Sværmen ud
Til Kirkegaarden — forbarmende Gud!

Men kommer han hjem med Løv i sin Hat,
Juchheisa! da bli'er der en lystig Nat!
I Salen sig fryde Ridder og Fru',
Og Folket i stingrende Borgerstu'.

Gammel Melodie.

Der vanker en Ridder mellem grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer;
Der synger en Drossel, han staaer den saa nær,
Med Qviddren den hilser Skjærsommer.

Han lytter med List imellem grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer.
Han grubler og støtter sig taus til sit Sværd,
Mens Fuglen den hilser Skjærsommer.

Nu aabner en Jomfru Vindvet mod de Træer,
Roser og yndelige Blommer.
Som Fuglen hun synger, han staaer hende nær,
Da føler hans Barm, det er Sommer.

Da spirer hans Haab alt som de grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer.
Han skuer den Elskte, hun er ham saa kjær,
Han hilser sit Haab i Skjærsommer.

Melodie af Schulz.

Nys fyldte skjøn Sired det attende Aar,
Var rolig i Vinter og munter i Vaar.
Som Bækken i Engens det blomstrende Skjød,
Saa stille, saa klare de Dage henflød.

From var hun i Hjertet, i Adfærd saa blid,
Var rød som en Rose, som Lilien hvid;
To Øine hun havde saa klare, saa blaae,
Som Himlen, til hvilken hun sørgefri saae.

Hun bandt uden Hensigt den skjønneste Krands,
Var altid den første i Sang og i Dands.
Saa mangen stolt Ungkarl forelskt hende saae;
Men haabløse lod hun dem alle bortgaae.

Rask ride de Bønder nu Sommer i By,
De Sange, de lyde saa høit udi Sky,
Sin Oluf ved Gildet hun første Gang saae,
Veltalende Øine hinanden forstaae.

Han elsker nu Sired, og elskes igjen;
Hun græder, da Oluf fra hende drog hen.
Med Glæde hun seer ham at komme til By;
Og naar han bortdrager, hun græder paany.

Melodie af Schulz.

I Østen sølvblaa Dagen smiler,
Paa Rosen Duggen laae;
Ung Harald fro til Haven iler,
At plukke Blomster smaae.
Han ændser ei den unge Dag,
Ei Nattergalens Slag.

"Jeg vil en Krands til Thora binde;
Hun har de Blomster kjær.
Dig skal hun i sin Løvsal finde;
O Krands! min Talsmand vær!
Siig, Krands! hvad jeg ei vover mig,
Siig, Harald elsker dig!"

Den muntre, vennehulde Pige
Har hørt ung Haralds Sang;
Saa sagte monne hun sig snige
Ad løvbedækte Gang:
"Svar, Krands! hvad Thora vover sig,
Svar: Thora elsker dig!"

Den, som sin Fryd med Ord kan male,
Hans Sjæl er arm paa Fryd;
Her Glædens tause Taarer tale,
Her Læben mangler Lyd.
Han aander ei sin Thoras Navn;
Hun taus sank i hans Favn.

Den Krands betragter Thora nøie,
Omt smilende derved;
Men fra det himmelklare Øie
En Taare triller ned:
"Saa kort, o Rose, du bestaaer,
Saa kort er Elskovs Vaar!"

"O Thora! lad ei Taaren rinde,
For Rosen kort bestaaer:
Min elskte Mø er min Veninde;
Det svækker ingen Aar.
Naar Ungdoms Roser svinde hen,
Da Hjertet er igjen."

Egen Melodie.

Og hør, du goden Ungersvend!
Leg Tavelbord med mig!
"Jeg haver intet røde Guld
"At sætte op mod dig."
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldterning.

Og sæt du op din gode Hat
Og fast om den er graa; *)

---

*) Graa d. e. simpel.

Jeg sætter op min Perlesnor,
Tag den, om du kan faae.
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldterning.

Den første Gang Guldterning
Paa Tavelbordet randt,
Den Ungersvend han tabte,
Og Jomfruen hun vandt.

Og hør, du goden Ungersvend!
Leg Tavelbord med mig!
"Jeg haver intet røden Guld
"At sætte op mod dig."

Og sæt du op din Kjortel,
Og fast om den er graa;
Jeg sætter op min Krone af Guld,
Tag den, om du kan faae.

Den anden Gang Guldterning
Over Tavelbordet randt,
Den Ungersvend han tabte,
Saa glat den Jomfru vandt.

Og hør, du goden Ungersvend!
Leg Tavelbord med mig!
"Jeg haver intet røden Guld
"At sætte op mod dig."

Og sæt du op dine Hoser
Og saa dertil dine Sko;
Jeg sætter mod min Ære
Og saa dertil min Tro.
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldterning.

Den tredie Gang Guldterning
Over Tavelbordet randt,
Skjøn Jomfru dengang tabte,
Den Ungersvend han vandt.

Og hør, du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
To sølvbundne Knive
Dem vil jeg give dig.

"To sølvbundne Knive
"Dem faaer jeg, naar jeg kan;
"Men jeg vil have den Jomfru,
"Jeg med Guldterning vandt."

Og hør, du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
To silkesyede Skjorter
Dem vil jeg give dig.

"To silkesyede Skjorter
"Dem faaer jeg, naar jeg kan;
"Men jeg vil have den Jomfru,
"Jeg med Guldterning vandt."

Og hør, du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
En hvid Hest og Sadel
Dem vil jeg give dig.
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldterning.

"En hvid Hest og Sadel
"Dem faaer jeg, naar jeg kan;
"Men jeg vil have den Jomfru,
"Jeg med Guldterning vandt."

Og hør, du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Mit Slot og mine Fæste
Dem vil jeg give dig.

"Dit Slot og dine Fæste
"Dem faaer jeg, naar jeg kan;
"Men jeg vil have den Jomfru,
"Jeg med Guldterning vandt."

Skjøn Jomfru staaer i Bure,
Slaaer ud sit fagre Haar:
Gud naade mig for Brudgom
Jeg fik mig udi Aar!

Den Ungersvend staaer i Gaarden,
Han støtter sig til sit Sværd:
"Vel fikst du bedre Brudgom
"End du var nogen Tid værd.

"Thi jeg er ingen Gangerpilt,
"Endog jeg synes saa.
"Jeg er den bedste Kongesøn
"I Verden leve maa."
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldterning.

Er du den bedste Kongesøn
I Verden leve maa,
Da skal du have min Ære,
Og saa dertil min Tro.
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldterning.

Gammel Melodie.

Liden Kirsten gaaer i Lunden,
Taarerne randt.
Hendes Beiler var forsvunden,
Aldrig hun ham fandt.
"Snart kommer, Elskede! her jeg tilbage!"
Det han besvor, da han bort monne drage.

Sneen smelter, Vaar mon komme,
Rosen blev rød.
Bleg hun blev, den Rosenblomme,
Sank i Gravens Skjød.
Venlig den stiller hver Sorrig, hver Smerte,
Læger de Vunder, som Hjertet fortærte.

Som'ren gik, og Træets Blade
Faldt visne ned.
Ridderen i Pandserplade
Holdt ved Borge=Led.
"Kirsten hun blegned', mens Roser var røde."
— Ak, og den Ridder sig sørged' tildøde!

Egen Melodie.

Tilgiv, ærværdige Herr Eremit!
Om jeg forstyrrer din Ro.
Du venter vel neppe saa tidlig Visit
Af den lille Pietro?
Det er ham, der synger fra Morgenens Gry
Til Solen daler ned,
Saa fattig paa Penge som Nogen i By,
Men rig paa Munterhed.
Ærværdige Fader! luk op! luk op!
Alt Solen forgylder Sanct Gottharts Top!
Luk op! :|: luk op for den lille Pietro!

Alt længe mit Hjerte har liidt af en Qval,
Ei at tolke med Ord.
Ved Siden af mig i den venlige Dal
Pigen Jeannette boer.
Uvisnelig' ere de Blomster, hvis Rod
Spirer fra tidlige Vaar;
Og jeg har været Jeannette god
Alt fra Barndommens Aar.

Ærværdige Fader! luk op! luk op!
Alt Solen forgylder Sanct Gottharts Top!
Luk op! :|: luk op for den lille Pietro!

Men ak! vore Fædre vor Elskov forbød,
Gud veed, i hvormange Aar;
Og det veed jeg vist, det bliver min Død,
Hvis ei Jeannette jeg faaer.
Derfor er' vi begge To løbne vor Vei,
Ledet' af Elskovs Gud;
Og enten du nu siger Ja eller Nei,
Bli'er Jeannette min Brud.
Ærværdige Fader! luk op! luk op!
Alt Solen forgylder Sanct Gottharts Top!
Luk op! :|: luk op for den lille Pietro!

Hvis Du nu vil vie Jeannette og mig,
Lover jeg dig herved,
Hver Morgen at bringe min Mælk til dig
Og tage Jeannette med.
Jeg vinder derved en uendelig Tid;
Gjetter Du vel, hvordan?
Vi ere da Tvende om Veien herhid,
Jeannette og hendes Mand.
Ærværdige Fader! luk op! luk op!
Alt Solen forgylder Sanct Gottharts Top!
Luk op! :|: luk op for den lille Pietro!

Melodie af Weyse.

Tommeliden var sig en Mand saa spæd,
I Fingerbøls Harnisk var han klæd.
Hans Hjelm var hvælvet og hvid og reen,
Det var en udhulet Kirsebærsteen.
En Knappenaal var hans Landsestang;
Selv var han ikkun en Tomme lang.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
Der morer han sig saa jevnt og godt.
Tommeliden drager paa Eventyr:
Han vog en Flue, det frygtelig' Dyr!
Tommeliden drager i fremmed Land:
Han svømmed' sig over en Melkespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard:
Af Tandværk leed den kongelig' Maard.
Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
Den var et Kirsebær, rød og rund.
De Læger komme med skarpen Tang:
Den Kirsebærmund var dem alt for trang.

Og hvo, som uddrager den hule Tand,
Skal være Drot i det halve Land!
Tommeliden sprang ind med Hjelm og Stang;
Hun mærked' i Munden det knap engang.
Af Sadlen han kasted' den frække Gjæst;
Hun mærkede neppe det Landsefæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard:
Tommeliden ægted' den væne Maard.
Prindsessen ham pynted' med Sindalsbaand,
Og bar ham til Kirken paa hviden Haand. —
Foragte skal man just ei de Smaa;
Tit naae de, hvor ei de Store kan naae.

V.

Mel. Boer jeg paa det høie Fjeld.

Boer jeg paa den tamme Bred,
I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
Hvor man bad mig sidde ned
Paa en Stol mellem Frøken og Frue, —
Hvor een Jomfru kommer ind
Paa den anden, og Støvet af Fliserne feier,
Mens med Viften hun gjør Vind,
Løfter Svandsen iveiret, og neier, —
Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa,
Der min Mund gaaer ziirlig istaa, —
Der jeg steger hvert et Ord,
Og la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Ziirlighed ændser og sandser,
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Og det Lette kun seirende dandser, —
Hvor Naturen bryder løs
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diske —
Hvor Forklædet er en Gjøs,
Særke Seil, og kun Fiskene Fiske —
Der min Skjemt ta'er Buxer ei paa,
Som den er, jeg lader den gaae, —

Der jeg koger ingen Ord
Kammeraterne sluge dem raae.

Byder man mig en Kop Thee
Ved et Bord, i en Halvkreds af halve Baroner,
Hvor man Jøder faaer at see,
Og desligeste Modens Personer, —
Hvor man blues ved en Hat, —
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
"Hvordan Frøknen sov i Nat?"
Eller "hvorfor mon Jomfruen sørger?"
Der tilværks forsigtig jeg gaaer,
Fiint jeg der paa Strengen kun slaaer, —
Der jeg føler først mig for,
Før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus
Ved en Punsch, i en Kreds af de blaa Kammerater, —
Hvor med Sølling jeg er Duus,
Og deslige forvovne Krabater, —
Hvor Koksmaten kommer ind
Med sin Pøs, skyller Glas, og Kahytsgulvet feier,
Mens selv Himmelen gjør Vind,
Og Fregatten i Bølgerne neier, —
Skjemtens Mælk, saa sød og saa puur,
Der ei staaer og bliver mig suur —
Der min Sang er uden Tvang,
Som den konstløse, vilde Natur.

Hvert Sit! Skjemter jeg paa Vand,
Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare, —
Leer jeg derimod paa Land,
Kan jeg og mig, som Sønnerne, bare.
Med Corsarer her ombord
Kan jeg lee, være lystig, og trumfe mod Fanden;
Ved et Søndags-Selskabsbord
Kan jeg kjede mig smukt, som en Anden.
Alt sin Plads! saa Alting er godt!
Selv lidt Spøg, lidt Spas, og lidt Spot!
Alt er ædelt, siger Knud,
Naar man mener det ærligt og godt.

Mel. Min Søn, om Du vil i Verden frem.

Min Søn! om du vil for Skam og Last
Gaae qvit,
I hvad ei kræver den største Hast,
Tøv lidt!
De Lærde sige: Festina lente! *)
Og mangen Bommert du vist kan vente,
Hvis du dig forhaster
Og Reglen forkaster:
Tøv lidt!

---

*) Overiil dig ikke!

Først brænder den grumme Vredes Ild
En tidt.
Hvis du, min Broder, den undgaae vil,
Tøv lidt!
Da Elephanten til Myg forsvinder,
Og Grund du stundom til Latter finder.
Nei, før du vil falde
Til Gift eller Galde,
Tøv lidt!

Dyrk Digtekonstens herlige Gud
Kun frit!
Men med dine Vers at give ud
Tøv lidt!
Lad dit Manuscript i Pulten hvile,
At du kan rette det, pudse og file:
Poeters Lovgiver
Den Advarsel skriver:
Tøv lidt!

Til Ruder Dame ved Spillebord
Vel tidt
Man nøder dig med saa sledske Ord —
Tøv lidt!
De Herreblade saa artigt falde,
Men Pengene ud af Lommen kalde.
— "Sid hos, lille Broder!" —
Nei, agt ei de Noder!
Tøv lidt!

Om Noget for dig afmales sort
Og hvidt,
Paa langs og paa tvers, smaat eller stort,
Tøv lidt!
Een af dem vil dig ved Næsen tage;
Maaskee dig begge To vil bedrage.
Før Tro du kan fæste,
Det bliver det bedste:
Tøv lidt!

Du giver Denne, du giver Hiin
Kredit;
Men om du vil være klog og fiin,
Tøv lidt!
Man lover dig Guld og grønne Skove,
Og evigt bliver man ved at love.
Derfor maa man prise
Den gyldne Devise:
Tøv lidt!

Vælg aldrig en god fortrolig Ven
For frit!
Men inden du giver dit Venskab hen,
Tøv lidt!
Den ærlige Ven fortjener Hæder,
Men vogt dig for den lumske Forræder!
Nei, naar dig en Skryder
Sit Venskab tilbyder,
Tøv lidt!

Naar Skjønhed og Ynde til dig leer
Saa blidt;
Og naar du alt efter Præsten seer,
Tøv lidt!
Det Skridt Fortred og Sorg kan volde,
Og den, man tager, skal man beholde.
En Kramsfugl i Snare!
Nei, flye denne Fare,
Tøv lidt!

Kort, du kan ei mærke dig denne Sag
For tidt:
I Alting, i Alting far i Mag!
Tøv lidt!
Man visselig dig med Føie laster,
Saasnart du dig i en Ting forhaster.
Det Raad vil jeg give:
Mens Du er i Live,
Tøv lidt!

Spaaqvinden.

Her I samles Alle, favre Piger!
Og i Klynger I omkring mig staae.
Jeg kan see hvad eders Øine siger:
Ikke sandt? I ønsker jeg skal spaae?

— Hvad har du, min Pige, paa dit Hjerte?
Du derhenne sukker dybt og tungt.
Ak, jeg veed, at een og samme Smerte
Trykker Hjertet, medens det er ungt.

Du har en Ven, dit Hjerte mon begjære.
Vær ham tro, det tjener eder bedst,
Giv ham Alt, men giv ham ei din Ære!
Hvis han beder, husk ham paa en Præst.
— Du er bleg, mit Barn, og mat dit Øie;
Du beder mig med Taarer om at spaae.
Gjør din Dont! Ved Arbeid og ved Møie
Du skal, jeg spaaer, igjen din Sundhed faae.

Kroget Træ maa gjøres rankt itide;
Der maa Regn, før Skoven skyder Løv;
Er Kniven sløv, saa kan den ikke bide;
Og du vil frem, saa længe du er sløv?
I sin Ungdoms Tid man Alting nemmer.
Det er svært, du siger; prøv derpaa!
Pigebarnet med de dovne Lemmer
Hende tør jeg ingen Frier spaae.

Er en Steen for tung, saa lad den ligge!
Er din Kjæreste for stor derpaa,
Lyd mit Raad, mit Barn! og tag ham ikke!
Thi jeg tør dig ingen Lykke spaae.

Er du venlig, vil du nok behage;
Er du munter, kommer Lykken ned;
Er du stræbsom, faaer du gode Dage.
Thi du er din egen Lykkes Smed.

Mørke Dage vexler om med blide.
See til Himlen; der er Skyer paa!
Let som over Himmelen de glide,
Skal din Kummer svinde, tør jeg spaae.
Tvivl kun ei! Man Intet kan forsværge.
Hold dig tapper, Barn, og stoel paa Gud!
Viid, med Taalmod kan du flytte Bjerge,
Og med Haabet tømme Havet ud.

Er du let, saa løber du fra Sorgen;
Er du tung, indhenter den dig tidt;
Var du rig, du gifted' dig imorgen;
Er du klog, betænker du dig lidt.
Er du flink, du passer din Bestilling;
Er du flygtig, gjør du sagtens Blæst;
Har du Lyst, saa giv mig et Par Skilling!
— Nu har jeg spaaet dig, som jeg kunde bedst.

Melodie af Himmel.

Vor Verden her er et Orchester,
:|: Hver af os er et Instrument. :|:
Vi Skjæbnen fik til Tugtemester;
:|: Tit revser den os excellent! :|:

De store Herrer dirigere
Og slaae paa vore Rygge Takt! —
:|: Vi arme Djævle musicere
Snart mindre eller meer exact! :|:

Andante er det rette Tempo;
:|: Allegro gaaer de Riges Spil. :|:
De Store spille Maestoso,
:|: Mens vi maa fistulere til! :|:
Det er for os i Tingens Orden
Til Deres Qvint at synge Bas. —
:|: Hvo det ei kan, vil her paa Jorden
Knap naae en Bælgetræders Plads! :|:

Mel. Farvel, I smukke Magdalener. (Devienne).

Ved Konsten her man Hæder nyder
Og efter Døden bliver stor.
Men Verden kun os Laurbær byder;
Man Guld for lidet for os troer.
Ifald man Konsten vil tilhøre,
Man af et Haandværk leve maa;
Og Konstens Søn maa Krebsgang gjøre,
Hvis han sit fjerne Maal vil naae.

Naar i min stille Grav jeg hviler,
Og alt mit Skraml gaaer til Auction,
At kjøbe det al Verden iler;
Da faaer det Værd ved min Person.

Gid jeg var død paa fjorten Dage,
Mens man til Salg min Armod bød,
Og saa kom frisk og sund tilbage,
At leve af min egen Død.

Mel. En gammel, skinsyg Bødker. *)

Oldtiden havde en god Skik:
Arbeide maatte krydre Maden;
Fyrsterne selv bag Ploven gik,
Pakkede Kornet selv i Laden.
Smaaherrer! kjende I Lee eller Lo?
Kunne I tærske for Føden? Jo, jo!
Sulte I maatte, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Oldtiden havde nok en god Skik;
Huslighed klædte en Fyrstinde;
Til al den Stads, hvori hun gik,
Selv Hendes Høihed maatte spinde.
Smaapiger bruge nu Fødderne nok:
Mon de kan dreie den snurrende Rok?
Særkeløs bleve de, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

---

*) Findes blandt det første Heftes Noder, som Nr. XXXII.

Mage dertil var denne Skik:
Frøkener gjorde Huset Nytte,
Malkede selv en Lædskedrik,
Satte den frem i reenlig Bøtte.
Bøtter og Mælk er for Bønder og Fæ,
Frøken og Junker er skaaren af Træ.
Kæmper vi havde, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Ei at forglemme den skjønne Skik:
Love og Folk vare lige gode;
Redelighed var Politik,
Dannemænd da hverandre tro'de.
Nu har vi Jura og Statskonst og Eed:
Ingen for smukke Folk sikker sig veed.
O hvilken Lykke, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Hører, Børnlille! nok en Skik:
Stadighed vær i Smag og Sæder;
Datteren glad til Høitid gik
I sin Moerlilles Brudeklæder.
Nu dreier Moden som Hjul os omkring,
Aargammel Stads er en gyselig Ting.
O hvilken Vinding, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Dette var og en kostelig Skik.
Gjæstefri Velkomst løste Tungen,
Hjertet blev varmt ved Fædres Drik,
Latter og Omqvæd rens'de Lungen.
Nu har man glimrende kold Assemblee,
Ligesom Maaneskin spiller paa Snee.
O hvor langt bedre, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Endydermere var det og Skik:
Fjas hedde Fjas og ei Fadaise;
Ingen da Navn af Autor fik,
Førend han havde lært at læse.
Nu skriver Hver, som kan tygge en Pen,
Piner sin Muse og trætter sin Ven.
Vel vore Øren, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Item var det og Oldtidens Skik:
Konen tiltakke tog med Manden,
Han ikke efter Friller gik,
Hun lod ham have Ro i Panden.
Konen nu kjælent som Vagtelen slaaer,
Manden saa lønligt paa Dumpejagt gaaer.
Vel vore Glutter, om det gik
Efter hiin gamle gode Skik!

Priselig var og denne Skik:
Pigerne kom lidt seent til Dandsen,
Sjeldent de sig en Skovtour fik,
De bar medrette Hæderskrandsen.
Bruden nu hopper saa kyndig i Seng,
Skjænker sin Mand en fem Maaneders Dreng.
Vel mangen Brudgom, om det gik
Efter hiin gode gamle Skik!

Hører endnu en herlig Skik:
Brudgom og Brud var lige sunde,
Konen hvert Aar en Arving fik,
Ottepunds Karle, røde og runde.
Hun ingen Helbred og han ingen Marv —
Hvad kan de gjøre til Fædrelands Tarv?
Vel Efterslægten om det gik
Efter hiin gode gamle Skik!

Endelig var det og Oldtidens Skik:
Døttrene maatte lave Maden,
Blev fra Parnas og Pikkenik,
Søndagen saaes de kun paa Gaden.
Nu har de Følelser, Læsning og Vid,
Kan ikke sætte en Gaas paa et Spid.
Vee vore Piger, om det gik
Efter hin gamle gode Skik!

Melodie af Kuhlau.

Naar Møen bliver Kone,
Ha, ha, ha!
Hun bær' en Rosenkrone,
Ha, ha, ha!
Saa bryster hun sig,
Saa ryster hun sig;
Ei! — hvor blev Rosen af?

Naar Møen bliver Kone,
Ha, ha, ha!
Hun faaer saa sød en Tone,
Ha, ha, ha!
Saa skjælder hun lidt,
Saa smælder hun lidt;
Ei! — hvor blev det Søde af?

Naar Møen bliver Kone,
Ha, ha, ha!
Hun deler Mandens Throne,
Ha, ha, ha!
Saa trykker hun lidt,
Saa rykker hun lidt;
Ei, — hvor blev Manden af?

Melodie af Schulz.

En Time før Middag Madamen opstaaer,
Saa drikker hun først Sukkerlade,
Og maler sit Ansigt og kruser sit Haar,
For Speilet hun neier, og smiler, og gaaer,
Og seer, hvordan det monne lade.
Nu kommer en Straajunker pyntet og stram:
God Morgen Madam!

Man spiser til Middag, naar Klokken slaaer to,
Og sidder til Bords Klokken fire;
Der spotter man Dyden, og Fromhed og Tro,
Saa kommer Kløkknegt for at skifte vor Bo,
Det kalder man ikke at svire.
Herr Hasenfuus har man den Ære at see
Ved sligt Assemblee.

I Morgen Madamen er budet til Gjæst,
Det Lag kan hun ikke forsage;
Den unge Herr Spradenfeldt giver en Fest,
Og Huset faaer skjøtte sig, som det kan bedst,
Lad Manden kun brumle og klage!
Madamen hun tænker: hvad Øret ei hør',
Det Hjertet ei rør'.

Til alt maa den Ægtemand tie og see,
Skal det ei bekomme ham ilde,
Naar Manden maa græde, Madamen vil lee,

Madamen er Dronning ved hvert Assemblee;
Men Tyendet gjør', hvad de ville.
— For silde til Syndernes Kundskab hun kom,
Da Pungen var tom.

Landsoldaten i Paris.

Mel. Fredmans Epistl. Nr. 5.

Gud bevares, hvad Alting er stort i Paris!
Her er slet ingen Ting paa den vanlige Viis,
Her er støiet
Og fløiet,
Rummel,
Tummel,
Just som i Dyrehavstiden præcis.
Her seer man Konster og fremmede Dyr,
Alt er i Oprør, til Morgenen gryer.
Lutter Boutiker,
Musiker,
Og Renden
Og Skjænden!
Gud naad' os for saadant et Styr!

Det er ellers Plaseer nok at lure derpaa,
Naar man bare de Mennesker kunde forstaae;
Men de sluddre,
De pluddre,

Skraale,
Braale,
Alle de Tunger som Møllehjul gaae.
Ingen kan Dansk, ei engang nogen Kat;
Siger man "Kis", faaer man aldrig ham fat;
Nei, man for dette
Maa sætte:
"Minette!
"Minette!"
Saa krummer han Ryggen saa glat.

Og paa Gaden der har man et farligt Besvær,
Cabri'letterne krydse saa tæt og saa nær;
De med Surren
Og Snurren
Dreie,
Sveie,
Stænkende baade paa Støvler og Klæ'er.
Vogne, som trækkes af Hunde saagar,
Spærre den Vei, som tilovers man har.
Kudskene kappes
Og nappes,
De smælde,
De skjælde;
Gud naad' os for den Passiar!

Den gamle Beiler.

Melodie af Weise.

For Dem mit Hjerte bruser,
Jeg elsker Dem indtil min Død.
Hver Dag jeg om Dem snuser,
Som Katten om den varme Grød.

Tro mig, jeg vist kreperer,
Ifald jeg ikke ægter Dem.
De har saa søde Manerer,
De er saa grumme angenem.

Blandt al den Mad, De mig giver,
Er De den allerbedste Ret.
Før De min Mâge bliver,
Jeg bliver ikke rigtig mæt.

Junkeren og Bondepigen.

Mel. En gammel Menuet.

"Lille Grethe! kom at høre!
"Styr mig min Nysgjerrighed!
"Svar mig paa hvad jeg vil spørge:
"Boer din Fader nær herved?
"Giv mig tydelig Beskeed,
"Hvor din Faders Huus har Sted.

"Ak! hvorhen, du lille Noer!
"Søde Snut! hør dog et Ord!
"Hør dog et Ord!"

Gaa I kun paa Jere Veie!
Slip mig! lad mig komme frem!
Artigt vilde man mig feie,
Hvis jeg kom for sildigt hjem.
— I den By der hør jeg til;
Hvem jeg er, det seer I vel.
Nei, det er kuns Abespil;
Jeg maa hjem til Huus, Farvel!
Til Huus, Farvel!

"Deilig lille søde Pige!
"Hvad? du er af Bondestand?
"Aldrig har jeg seet din Lige
"Her i dette ganske Land.
"Nei, jeg troer jeg kjender dig;
"Du vil kuns fixere mig.
"Ak, hvorhen, du lille Noer?
"Søde Snut! hør dog et Ord!
"Hør dog et Ord!"

O, I vil kun Kortvil drive,
Nu, I seer jeg er lidt kjøn.
Men jeg vil fra eder blive,
I er jo en Junkers Søn.

I er altfor glant for mig,
Og engang saa rig som jeg.
— Nei, det er kuns Abespil;
Jeg maa hjem til Huus, Farvel!
Til Huus, Farvel!

Melodie af Weigl.

Hun iler bort med snare Skridt,
Naar hun mig bliver vaer;
Hun leer mig i mit Ansigt tidt,
Og kalder mig en Nar.
Hun siger: Hold dig i dit Skind,
Og lad i Fred mig gaae!
— Den Elsker maatte være blind,
Som her ei Elskov saae.

Hvergang jeg siger noget Smukt,
Saa smiler hun et Ak!
Hvergang jeg byder hende Frugt,
Saa siger hun: Nei Tak!
Hun sukker tidt i stille Dal
Ved Bøgetræets Rod.
— Den Elsker maatte være gal,
Som ikke Sligt forstod.

Melodie af L. Zink.

Man søgte hele Verden om,
For dog en Mand at finde,
Der var taalmodig, blid og from,
Og værd den hulde Qvinde.
Forgjæves Flid og Møie var:
Endnu man ham ei fundet har.
:|: Et Mandfolk uden Feil at være —
Et sandt Mirakel, paa min Ære! :|:

Een er pedantisk, suur og tvær,
En Anden gnid og karrig,
Den Tredie styg som Avind er,
Den Fjerde ond og arrig.
Men, da paa Livets mørke Vei
Fuldkommenheden findes ei,
:|: Saa skal mit Raad til Kjønnet være:
At tage Mandfolk som de ere! :|:

Melodie af Mozart.

Den, som fundet har en Pige,
Som er ærlig, huld og tro,
Han er blandt de Lykkelige,
Og hvis hun ham ei vil svige,
:|: Deres Bane gaaer saa fro. :|:
Trallalera, trallalera!

Hvo paa Qvindfolk vis vil være,
Maa dem slutte under Laas.
Alt i Vuggen List de lære:
Naar vi sikkrest paa dem ere,
:|: Deres Troskab gaaer sin Kaas. :|:
Trallalera, trallalera!

Altid bør man paa dem passe
Som en Gnier paa sin Skat;
Kommer først en Spradebasse
Af den rette Støver=Classe,
:|: Qvindetroskab, saa god Nat! :|:
Trallalera, trallalera!

Melodie af Du Puy.

Den Nattergal synger i Midnattens Stund
Om Elskov og Frihed og Glæder,
Og henrykt tillytter opmærksomme Lund,
Hvor sødt, hvor fortryllet den qvæder;
Men snedige Fænger ei agter derpaa,
Hans Hu kun staaer til den at fange og faae;
:|: O tænk paa den Nattergal, Piger! :|:

Saa sætter han Snarer og Fælder for den,
— Uskyldighed mistænker sjelden —
Forledt af hans Lokken den flagrer derhen,
Og snarlig han har den i Fælden;

Nu iler han skadefro hjem med sin Fangst,
Men ak! nu den Arme forstummer af Angst;
:|: O tænk paa den Nattergal, Piger! :|:

Saa sætter han den i forgyldene Buur,
I Tanke, den for ham skal qvæde;
Men Fængsel og Tvang er imod dens Natur,
Dens Sang er forbi — og dens Glæde.
O Piger! den Nattergal ligne og vi:
Vi trylle og fryde kun, naar vi er' frie;
:|: O tænk paa den Nattergal, Piger! :|:

Gammel Melodie.

Mandfolk er i Tro og Love
Som man vilde ind sig vove
Paa en Trødskebro.
Broen brister, falder neder,
Saadan holder Mandfolk Eeder;
Bør vi dem da troe?

Mandfolk er i deres Tale
Som man griber Aal i Hale,
Flux de bort sig snoe.
Aalen løber ned til Bunden;
Falsk som den er de i Grunden,
Man maa ei dem troe.

Mel. Ach, wenn ich nur ein Liebchen hätte. (C. M. Weber.)

Hvem bliver klog paa unge Piger!
I ældre Tider var det nemt:
Forstod man sig et Gran paa Smiger,
Man naaede sit Maal beqvemt.
— Nu har de meer end nok af Smiger.

Da jeg var ung, man kunde vinde
Med et Illystringsbaand et Blik.
Vil nu til Hjertet Vei man finde,
Man bruge kan en heel Boutik.
— Ja, denne Vei er svær at finde!

Gjætter jeg ret, man regarderer
Forstand og Skjønhed ei — jo pyt!
Nei, vi skal være Cavallerer
Og altid klædt modernt og nyt.
Klæderne kun man regarderer!

Ja, man maa tale med sin Skrædder,
Naar man vil gaae paa Frieri;
Og følge vi hans Raad, jeg vedder,
Vil Amor hurtig staae os bi.
— Ja, jeg maa tale med min Skrædder!

Melodie af Della Maria.

Lad dadle Qvinderne, hvo vil!
Foruden dem vi intet vare:
Jeg vil, saalænge jeg er til,
Dem altid elske og forsvare.
Hvo var fra Hjertets første Slag
Vor Barndoms ømmeste Veninde?
:|: Hvo trøster os til sidste Dag?
Det gjør den hulde Qvinde. :|:

Hvo la'er os hvile paa sin Arm,
Naar vi i Barndomsald'ren sove?
Hvo bar os under kjærlig Barm?
Hvo vilde Livet for os vove?
Hvem skylde vi dets favre Lys?
Hvo staaer som Moder for vort Minde?
:|: Hvo gav os Ømheds første Kys? —
Den vennehulde Qvinde. :|:

Melodie af Joconde: Imellem Egnens Piger her.

Man sig forlover, bytter sin Ring,
For at fatte stadige Tanker.
Naar man er fri, man driver omkring,
Men forlovet kaster man Anker.
Frihedens Havn er kun Længsel og Savn,
Truer med Død og tusinde Farer;
:|: Men i den stille rolige Havn, :|:
Der er man sikker nok for Corsarer.

Man sig forlover, sødeste Ven!
Som en Plads man ellers marquerer:
Naar man faaer Tid, saa tager man den;
Indtil da man den conserverer.
Ellers Enhver kan snappe den bort,
Og man maa flau tilbage sig trække.
:|: Altsaa for ei at komme tilkort, :|:
Bør man den snildt itide belægge.

Man sig forlover, syvende sidst,
Som man Alt proberer og prøver.
Ægteskab er en Konst, det er vist,
Derfor først man i Konsten sig øver.
Siig mig, min Ven, siig, er det ei sandt,
Ingen sig strax af Mesterskab roser?
:|: Hver en Forlovet er Dilettant, :|:
Manden og Konen er Virtuoser.

VI.

Melodie af L. Zink.

Hvor herligt, herligt gik det til
I fordums Tid, før Thee og Spil
Og Titler kom i Mode!
Da sad' de, Nordens raske Mænd,
Ved Egebordet, Ven hos Ven,
De sang, og drak, og sang igjen,
Og priste Landets Gode.

De drak af pæglemaalte Kruus,
De sang om Kongen og hans Huus,
Og bød ham leve længe!
Af Sangen glad, af Glæden varm,
Gik hver til sit med Mod i Barm,
Faldt om i Konens aabne Arm, —
Det spaa'de raske Drenge.

De Drenge triv'des, vorte op,
Med mandig Sjæl i fyrig Krop,
Til Held for Fædrehuset.
Kom Fienden, strax de droge frem,
Og Mod og Styrke drog med dem,
De sloge, bare Seier hjem,
Og sang igjen ved Kruset.

O gyldne Skik! som Norden god,
Gav Folket Rødme, Styrke, Mod,
Og Landet Held og Hæder:
Hvi blev du ei bestandig ved
At muntre trofast Enighed
Og adle Nordens Herlighed,
Ved jævne, stolte Glæder?

Hun kom, den kjælne Blødhed kom,
Og Cimbrers Skikke støbtes om,
Og bleve nu saa sære;
Alting blev Tvang; det kaldtes stort,
At gabe Mod og Styrke bort,
Ved Snese Retter, Vand og Kort,
Og stor vil hver Mand være.

Det Vand, den Tvang, den Gaben gjør,
At Dverge fødes der, hvor før
En Kæmpeslægt blev baaren.
Hin gamle Gubbes blotte Bryst
Bød Trods mod Snee, mod Kamp og Dyst;
Nu zittrer Junk'rens skjulte Bryst
I Fred og midt om Vaaren.

Hør, Venner, kjække Venner! vi
Vil spotte Modens Aberi,
Som kun med Haan os lønner.
At gabe om et keedsomt Bord,

At være liden, synes stor,
Er det for Folk, som boe i Nord,
Er det for Cimbrers Sønner?

Nei bort med Sybariters Skik!
Kom, Brødre, vi i Sang og Drik,
Vil mindes vore Fædre!
De solgte Glæden ei for Rang,
De sank'des tit, men uden Tvang,
De leved' jævnt, og drak og sang,
Og da gik Alting bedre.

Egen Melodie.

Kommer, Venner, tager Sæde!
Her er Evan selv tilstede:
Drikker, smelter bort i Glæde!
Synger høit til Fredriks Roes!

Døe for Kongen vil vi Alle!
Dog skal Fienden, om vi falde,
Af sin Seier ikke prale:
Cimbrers Fald skal koste Blod.

Landets egne kjække Sønner
Kjender Frédrik, og belønner;
Døde vi, skal vore Sønner,
Synge, seire, staae som vi.

Fienden segne og beskæmmes!
Kongen leve! Landet fremmes!
Fredriks Minde aldrig glemmes!
Klinker, drikker Fredriks Skaal!

Mel. Vi Søemænd gjør ei mange Ord.

I gamle Nord en Skik det var,
Naar Dansken gik til Tinge,
Han i sin Haand sit Glavind bar,
Om Skuldren Brynieringe.
Og som hans Klinge blank og klar,
Saa var hans Tale, skarp og snar,
Og frit og modigt var hans Svar,
Saa modigt som hans Klinge.

Da hørtes mange stolte Ord:
Det ei var Brug at blune;
Man sloges i det gamle Nord
Udi det bedste Lune.
Imens man leved, var man fri;
Og døde man, var det forbi;
Man fik en Høi at ligge i,
Med Bautasteen og Rune.

Men Tiden lærte Dansken snart
Det frie Mod at glemme;
Og han blev vant til Slaveart
Med altfor let et Nemme.

I sløve Trældoms usle Kaar
Bag fremmed Plougstjert Bonden gaaer,
Af Ridefogden Pidsk han faaer
Og skjelver for hans Stemme.

Den Ridder kommer høit tilhest,
Den Borger ydmyg bukker;
Han veed, det er en farlig Gjæst,
For hvem ei Laasen lukker.
Forknyt bag sine Ruder smaa,
Med Bly i Vinduet, Taget Straa,
Og Armods Tegn i hver en Vraa,
Han skjuler sig og sukker.

I vore Tider nærmes vi
Paany de gamle Vaner.
Vor Tanke, modig, stolt og fri,
Forsøger nye Baner.
Vi ruste os med Aandens Sværd,
Vi kjende grant vort Borgerværd,
Vi rede staae til kraftig Færd
Bag Rets og Sandheds Faner.

Og Fredrik skjønner Tidens Tegn:
Han veed, det er enÆre,
I frie Tankers Fødeegn
En elsket Drot at være.

Og derfor lød hans Kongebud:
Drag nu, mit Folk, til Tinge ud,
Til frie Raad; og give Gud,
Mit Ord maa Frugter bære!

Da drog en udvalgt Hob afsted
Henunder Hroars Tage;
Men bedre Vaaben tog den med
End Skjold og Landsestage.
Thi klar Forstand og sikkre Meed
Og Kraft, til Maadehold bereed,
Og trofast Hu i Kjærlighed
Naae did, hvor Sværd er' svage.

Men gamle Dan med styrket Mod
De Braves Røst fornemmer.
Forynget rullede hans Blod
Ved deres djærve Stemmer.
Thi Held hver god og retviis Mand,
Som fri og blid og med Forstand
Staaer fast paa Tinge for sit Land;
Ham aldrig Danmark glemmer.

Mel. For ret os paa Jorden at fryde.

For Glæden i Venskab at finde,
Vi række hinanden vor Haand,
For Frihed med Pligt at forbinde,
Vi knytte selskabeligt Baand.

Værer froe, værer froe!
Det er Himlens velgjørende Gave!
Værer frie, værer frie!
Det er Himlens almægtige Bud!
Hver Sandheds Fiende er en Slave!
Frihed og Sandhed er fra Gud.

Vanmægtig er Voldsmandens Lænke,
Og Sværmerens Fakkel og Dolk;
Forgjæves er Oprørsaands Rænke,
At reise det tænkende Folk.
Held det Land, held det Land,
Hvor Fyrsten Retfærdighed ærer!
Held det Folk, held det Folk,
Hvor Sandhed er Lovenes Tolk!
Den hersker ei, der mild regjerer
Over et frit og oplyst Folk.

For Venskab og Sandhed at kæmpe,
At elske hver Oplyst og God,
De Lidendes Klager at dæmpe,
Det være vort Broderskabs Lod!
Værer froe, værer froe!
Det er Himlens velgjørende Gave!
Værer frie, værer frie!
Det er Himlens almægtige Bud!
Hver Friheds Fiende er en Slave,
Frihed og Glæde er fra Gud.

Mel. Hver Glædens Ven.

I Ungdoms Vaar
Groe Roser allevegne;
Snart den forgaaer,
Og disse hastigt blegne.
Lad os da nyde Vaarens Lyst,
Førend dens Dage forsvinde,
Pryde med Roserne vort Bryst,
Før vi dem falmede finde.

Een er der kun,
Som visner ingensinde;
Til sidste Stund
Vi lige skjøn den finde.
Villigst den groer i Ungdoms Vaar,
Hvo da forstaaer den at dyrke;
Den ham i alle Livets Kaar
Herlig vil qvæge og styrke.

Hver trofast Ven
Maa denne Rose hylde,
O! det er den
Vi vore Glæder skylde.
Venskab den skjønne Rose er,
Den er vor Fryd og vor Lykke;
Evigt den blomstre blandt os her!
Engang vor Gravhøi den smykke!

Egen Melodie.

Mener du, at Den har Lykken fat,
Som i sin Haand holder Snese Rigers Tømmer?
Hviler han i rolig Søvn hver Nat?
Og mon han aldrig Død og Oprør drømmer?
Nei, I Potentater
Udi alle Stater!
Al Jer Magt og Ære
Staaer ei mod min Lære:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Spørg, min Ven! hiin seierkronte Helt,
Han svarer dig med Naturens stærke Stemme:
Er jeg lykkelig, naar her i Felt
Jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?
Alle Hannibaler
Ere Cannibaler;
Hvilken grusom Ære!
Bedre er min Lære:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Guldet, troer du, er al Lykkens Maal,
Men veed du vel: i de lydiske Annaler
Staaer der, at Kong Croesus steg paa Baal,
Og opbrændte sig med sine Capitaler?
Sorg og Plage vige
Sjeldent fra den Rige,
Lad ham Guldet prise!
Jeg bli'er ved min Vise:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

See! paa Sandheds Vink staaer Skjalden op,
Og med sin Sang fryder leiede Spioner;
Bli'er forfulgt, og syg paa Sjæl og Krop,
Og døer med Armod, Had, og Laurbærkroner,
Skal det Summen være
Af al Held og Ære,
Jeg min Fiende skjænker
Villig den, og tænker:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
Og, Notabene, har Evne den at tømme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Ei skal Magtens Soelskin varme mig,
Jeg fri vil gjøre mig Livets Timer glade,

Om min Isse Ranken flette sig;
Saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade!
Kun saa mange Penge,
At jeg ei skal trænge
Til lidt Viin at drikke;
Meer jeg ønsker ikke!
Thi lyksalig Den, der sin Pokal
Kan uden Sorger og uden Frygt udtømme!
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Melodie af H. P. I. Lyngbye.

Ved Vintertid, naar Skoven staaer
Med Riimfrost i de dunkle Lokker,
Og Stormen vildt mod Ruden slaaer,
Mens Sneen sig paa Taget flokker,
Om dette Bord saa mangen Gang
Vi samledes ved Bægerklang
Og glemte Vintrens barske Sang,
Thi der var Foraar i vort Hjerte.

Men Tiden driver lumsk sit Spil,
Thi medens sorgløst her vi spøge,
Og glemme reent, at den er til,
At hævne sig den vil forsøge.

Den stjæler Rosen af vor Kind,
Den røver, flygtig som en Vind,
Os mangen Ven, hvis Brodersind
I Ungdomstid vi elske lærte.

Selv dette Sted, hvor vi har leet
Af Tidens Vexel og Forandring,
Og som vor bedste Fryd har seet,
Er kun et Herberg paa vor Vandring.
Vi kom hertil, Alt var saa smukt,
Ustandset steg vor Tankes Flugt,
Bag Løvet vinkte Træets Frugt, —
Men for at naae den vi bortdrage!

Vor Glædeskalk er snart udtømt,
Og mangt et Minde vil udslettes,
Men hvad vi her har tænkt og drømt,
Det, føle vi, kan ei forgjettes;
Thi Skjæbnen skiller Ven fra Ven,
Men Sjælen søge vil igjen
Landflygtig til det Sted, hvor den
Sin Ungdoms Fryd har ladt tilbage.

Egen Melodie.

Vær Du vort Selskabs Skytsgudinde,
O Venskab! Jordens bedste Held!
Vort Favnetag dit Hædersminde!
Vor Fryd udspringe fra dit Væld!

:|: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmoni! :|:

Du, Moder til hver mandig Glæde,
Forskjønner selv den Vises Fjed;
Du selv i Amors Blomsterkjede
Indfletter dine Roser med.
:|: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmoni! :|:

Naar Himlen en Velgjerning sender,
Du lærer os at nyde den;
Naar Skjæbnen sine Tordner tænder,
Hvor sødt at flye hen til en Ven!
:|: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmoni! :|:

Og her, ved Festens glade Dage,
Naar Ven er samlet med sin Ven,
Du smelter os ved Armods Klage;
Mild byder Du, at lindre den.
:|: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmoni! :|:

Lyd høit vor Sang, lad Verden kjende,
At Venskab er vort Øiemed,
At Alles, Alles Hjerter brænde
For dig, Du Jordens Salighed!

:|: Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmoni! :|:

Egen Melodie.

Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner,
Og vittig Skjemt, og Munterhed,
Jeg sælger ei for alle Fyrsters Kroner
Og Salomoners Herlighed;
Thi Høihed ei lyksaliggjør,
:|: Og Alting jevnes, naar man døer. :|:

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
Og det paa Qviste ikke groer;
Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
Om man mig aldrig kalder stor.
Thi naar man først dernede er,
:|: Man Verdens Roes og Spot beleer. :|:

En Tønde Guld var artig nok at have,
Dermed at pleie Kjelderen;
Men efter den i Jordens Skjød at grave,
Det overlader jeg til den,
Som ikke veed, og ikke seer,
:|: At Armod tit af Hjertet leer. :|:

Mit Ønskes Maal er kun en kølig Kjelder,
Hvor Vinen ingen Skade ta'er,

Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
Et Huus, som tætte Vægge har,
Et roligt Sind, en Munterhed,
:|: Som følger mig til Gravens Bred. :|:

Og ønsker jeg en rask og kjælen Pige,
Som elsker mig; med andre Ord:
Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Og Børn, som eie Kraft og Marv
:|: Og faae min Munterhed i Arv. :|:

Jeg veed det grant: vor Jord er ei forbandet,
Nei, overalt jeg seer Velsignelsen;
Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
Og regner ned fra Himmelen.
Jeg veed det grant, vor Lod er stor;
:|: Velsignet er den faldne Jord. :|:

Viinranker groe, og Venskabs Luer brænde
Paa Jorden, Piger pryde den,
Og fra dens ene til dens anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal —
:|: Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal! :|:

Egen Melodie.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar,
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Man skaber sig saa gjerne Qval,
Og søger Torne uden Tal,
Men vandrer Lilien kold forbi,
Som blomstrer for vor Fod.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar,
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Naar Uveir mørkner Vaarens Dag,
Og Tordnen ruller Slag i Slag,
Saa smiler Aftenrødens Glands
Jo dobbelt reen og skjøn.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar,
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Den Barm, som aldrig nærer Had,
Men lever kun med Lidet glad,
For den er stedse Livets Vei
Med friske Blomster strøet.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Enhver som Ærlighed har kjær,
Som gjerne Armods Talsmand er,
Om ham Tilfredshed, Fryd og Fred
En evig Kreds skal slaae.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Og vorder stundom Veien trang,
Og Modgangstimen mørk og lang,
Saa rækker Venskab broderlig
Hvert ærligt Hjerte Haand.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar;
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Huld tørrer den hver Taare af,
Fra Vuggen til den mørke Grav,
I Sorgens Midnat straaler den
Med Morgenrødens Glands.

Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar!
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Den er blandt Livets skjønne Baand;
Slaaer, Brødre, trofast Haand i Haand!
Saa vandre vi saa let, saa fro
Til bedre Skjæbners Hjem.

Melodie af Kunzen.

Langt meer end Guld er Druen værd,
Den lindrer alle Smerter.
Selv Tossen gjør den ofte lærd,
Den bedrer onde Hjerter.
Forsagte Yngling gi'er den Mod,
Og varmer matte Oldings Blod.

For Kummers Træl, o Drue, du
En salig Trøst bereder.
Det kolde Marmorhjertes Hu
Til Elskovs Fryd du leder.
Du røber Ondskabs skjulte Raad,
Og standser Faderløses Graad.

I Ly af Ranker Lighed boer;
Der Rang og Ahner vige.

Enhver sig drømmer lige stor,
Den Arme med den Rige!
O Viin! saa længe Kloden staaer,
Din Undervirkning ei forgaaer!

Mel. Jeg lever rolig og munter her.

Paa Roser kan man ei altid gaae,
Thi det var Synd for de kjønne Blade;
Paa Livets Reise man ofte maa
Igjennem slemme Moradser vade;
Tidt skære Stene vor Sko i Stykker,
Og endnu oftere Skoen trykker;
Det gaaer nu saa!

Hvo eensom vandrer paa slig en Vei,
Han kjedes ilde og snarlig trættes,
Selv Rosens Vellugt ham fryder ei,
Han saare tidligt af Dage mættes;
Og naar han gammel da seer tilbage,
Han øiner idel forspildte Dage,
Ham gaaer det slet.

Men vi, som slynge os Arm i Arm,
Og hvile ud ved hinandens Side,
Og trykke Broderen til vor Barm,
Naar trætte Fod vil paa Banen glide,

Lad senest Alder vor Pande rynke,
Med venligt Smiil vi i Graven synke,
Os gaaer det vel!

Hver elsket Broder, som troligen
Har delet med os vort Samfunds Glæder,
Og er end, fjernet fra os, vor Ven,
Hans Minde blive vor Fryd, vor Hæder!
Hvorhen han iler, han Venner møde,
Som Reisens Møie ham tro forsøde.
Det gaae ham vel!

Mel. I Ungdoms Vaar.

Hver Glædens Ven
Og hver dens tro Veninde
En Krands igjen
Sig af dens Roser binde!
Menneskets Vaar er skjøn, men kort;
Faa ere Sandsernes Dage!
Ei, naar de først er' svundne bort,
Klager dem kalde tilbage.

Ja, hver en Fryd,
Som os af Gud blev givet,
Raaber os: Nyd!
Thi kort jeg er som Livet.

Glæden er lig en flygtig Ven,
Som paa en Reise man finder,
Og som, idet han farer hen,
Kysser os ømt og forsvinder.

Stolt er din Rang,
O Viin! blandt Jordens Goder;
Til Spøg og Sang
Og Sandhed er du Moder.
Selv Den, hvis Lod er varig Graad,
Sees jo hos Druen at smile,
Finder mod hver Ulempe Raad,
Troer sig paa Roser at hvile.

Paa Fædres Viis
Nu Bæger Bæger møde!
Syng Druens Priis,
Den hvide med den røde!
Syng hver en ædel Barm i Nord,
Hver som vil dele vor Glæde!
Held hver en Gjæst ved dette Bord,
Venskabs og Enigheds Kjæde!

Egen Melodie.

Til Glæde Nordens raske Sønner!
Seer, Evan eders Flid belønner;
Op! synge Hver, som synge kan!

Lad Daaren sig med Griller plage!
Mon han kan Sorgerne forjage
Med Graad og ved at drikke Vand?
Nei! dertil er han ei istand.
Chor. Nei! dertil er han ei istand! :|:

Vort Liv skal ikkun os fornøie;
Hvo veed, hvad Skjæbnen vil tilføie,
Hvo veed, naar vi skal vandre bort?
See Timer, Dage, Aar forsvinde;
Og naar vi kalde dem til Minde,
Selv Snese Aar er saare kort.
Ja Brødre! ja vort Liv er kort.
Chor. Ja Brødre! ja vort Liv er kort. :|:

Men, naar vor Stjerne da nedglider,
Og naar den dybt i Vesten sidder,
Og naar dens sidste Glimt vi seer:
Da skal os dog den Tanke fryde:
"Den smiilte sødt, idet den fly'de,
Endskjøndt den smiler aldrig meer."
O Tanke! o hvor sød du er!
Chor. O Tanke! o hvor sød du er! :|:

O Venner glemmer derfor ikke
At nytte Glædens Dieblikke!
De saare hastigt svinde hen.

Fly Sorg og hver utidig Klage!
Den Dag, som først er lagt tilbage,
Den kommer aldrig meer igjen:
Skaal for hver Glædens hulde Ven!
Chor. Skaal for hver Glædens hulde Ven!

Egen Melodie.

Der var engang en tapper Mand,
Som Teucer monne hede;
Han joges af sit Fædreland
Alt ved sin Faders Vrede.
Hendreven til en fremmed Strand
Sit Folk han sammenkaldte,
Og med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte:

„I Brødre! hidtil meget Ondt
„Med mig I have døiet,
„Og det troløse Hellespont
„Ved Vintertide pløiet.
„Nu teer Jer ogsaa her som Mænd!
„En Polak lides ikke;
„Imorgen seile vi igjen,
„Iaften vil vi drikke.“

Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive;
Det Raad, han sine Brødre gav,
Jeg vil os Alle give!
Hver Gáng man naaer en Ankerplads,
Hvor deilig Drikke vanker,
Man hvile bør af sin Seilads
Og villig kaste Anker.

Og da dog Ingen slipper fri
For samme Hav at pløie,
Held Den, der stundom kan som vi
Forglemme Sorg og Møie!
Gid Hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortjener,
Sad fro, som vi, ved sligt et Bord,
Og mellem slige Venner!

Mel. Vom hoh'n Olymp herab ward uns die Freude.

Hvor Fader Evan troner, Glæden smiler,
Trindt om hans Alter Roser groe,
Og under Ly af Ranker bedst man hviler,
Det, Brødre! var Horazes Tro.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, til Glassenes Klang!

End seer jeg, Ven, at fra dit Øie straaler
Den favre Ungdoms Fyrighed;
End Livets Vei Du ei utidig maaler,
Og ei Du tæller dine Fjed.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

Saa nyd, og haab ei, at den svage Alder
Erstatter dig hensvundne Aar;
Du let kan reises, naar som Ung Du falder,
Men ei, naar Du ved Staven gaaer.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

Din Pige leve, Broder! hun som kroner
Din Daad med ædel Kjærlighed;
Hun sviger ei, naar hun af Millioner
Opdynget Guld tilsidst bli'er kjed.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang.

Saa tag dit Glas og klink saa med din Broder,
Som ynder skyldfri Munterhed!
Og syng, men ikke efter falske Noder,
Før Aftenstjernen glider ned.
Ja festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

Egen Melodie.

Al Verden til Feide nu udruster sig,
Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
Een strider med Pen, og en Anden med Sværd;
Held os, som kan sidde saa fredeligt her!

Hvis Kongerne flittigt forsamlede sig,
Og drak ved hver Tvist et Glas Viin paa Forlig,
Fik Jorden en evig og ønskelig Fred,
Og Viintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
Maa gjøre den Lærde saa stridbar og kjæk,
Men hvis han først Smagen paa Viin kunde faae,
Han holdt sig til den og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
Min eneste Fiende staaer for mig paa Bord,
Med Flasken jeg fører evindelig Krig,
Og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
Der frygter ei Fiende og sviger ei Ven.
Den falder med Ære, som falder i Krig —
Nu, Brødre, nu speiler jer Alle i mig!

Mel. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Jeg synger nødig om Kongers Magt,
Den svinder fage som Dug for Solen.
Ei vil jeg synge om Rigdoms Pragt:
Man glemmer Manden tilsidst for Kjolen.
Nei, gyldne Kroner
Og Guldgaloner
Var aldrig Stof for min Lyras Toner!
Om dem jeg tav. :|:

Men hvad der altid har vakt min Røst
Og tændt Begeistring i mine Sange,
Det er, o Kjærligheds Vaar! din Lyst,
Naar Hjertet banker, en henrykt Fange.
Naar Himlens Drømme
I Øiet svømme,
Da kan jeg synge og Glasset tømme:
Den Elsktes Skaal! :|:

Men — Piger vore paa Træer ei,
Til dato Ingen mit Suk bønhørte.
Dog Han, der leded' mig paa min Vei,
Til vakkre Venner mig tidligt førte.
Med dem forbundet
Jeg fro har fundet
Et varigt Held og min Glæde grundet.
Op, Venskabs Skaal! :|:

Jeg gjerne drikker et godt Glas Viin;
Men Drik i Smug er en fattig Glæde!
Ei heller er det en Mands Ruin,
At bygge hos sig et gjæstfrit Sæde.
Vel, lad os drikke!
Men glemmer ikke,
At kun i Selskab man ret kan drikke:
Vort Selskabs Skaal! :|:

Jeg synes godt om de fleste Folk,
Naar kun de la'er mig i Ro forresten;
Her fører Ingen Banditens Dolk,
Paa Sjælland plages vi kun af Blæsten.
Den tomme Bjælde
Kan Ingen fælde:
Det store Publicum Skaalen gjelde:
Alverdens Skaal! :|:

— Min Glæde voxer, min Sang med den;
Hvem kan vi takke for Dagens Lykke?
Hvo samlede gjæstfrit Ven med Ven?
O, mindes, under hvis Tag vi bygge!
Lad Flasken springe
Og Glasset klinge!
Vor Vært og Værtinde en Skaal vi bringe!
Den bedste Skaal! :|:

Egen Melodie.

Evan bli'er dyrket paa mangen Slags Maade,
Somme til Tempelet hemmelig gaae,
Der at tilbede sig Viingudens Naade,
Tømme hans Bæger i skjulteste Vraa.
Saadanne Skikke lide vi ikke;
Alle maae see, at vi drikke.

Somme i Drikkelaug klamres og støie,
Evan faaer Skylden — det Synd er og Skam!
"Glædende gavne, og gavnligt fornøie"
Var en bestandig Grundsætning hos ham.
Saadanne Skikke lide vi ikke!
Vi ville fredelig drikke.

Somme, naar gavmilde Bægre dem qvæge,
Bli'er Patrioter med Legem og Sjæl,
Staterne mønstre, Regenterne hæge,
Og byde haanlig hver Statsmand en Hæl.
Saadanne Skikke lide vi ikke;
Staten god Nat, naar vi drikke!

Vinen at krydre og Glæden forøge,
Kom den uskyldige Skjemt til vor Jord.
Brødre! vi Glæden oprigtigen søge:
Jocus med Evan maa gjæste vort Bord.
Fremmede Skikke lide vi ikke;
Vi ville lee, naar vi drikke.

Mel. Kjærlighedsfulde med Troskab i Barmen (E. Krøyer).

Livet skal nydes! o Livet er herligt!
Viinranken slynger sin Arm jo saa kjærligt
:|: Fast om vor Jord, som en rødmende Brud. :|:
Nyd hendes Kysse, før Læberne falme,
Ranken er Glædens mildtviftende Palme,
:|: Ja, paa hvert Blad kan vi læse dens Bud. :|:

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
:|: Klage saa ømt i dens venlige Læ. :|:
Evighedsharpen med liflige Vinger
Røre de sødt, og, mens Strengene klinger,
:|: Bæver af Vellyst det hellige Træ. :|:

Dulgt under Løvet de Templer, vi bygge,
Jordlivets bedste Klenodier omskygge,
:|: Kjerlighedsalferne throne deri. :|:
Salig den Barm, hvor de Trende tog Sæde,
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde,
:|: Det var en Treklang, en stolt Harmoni! :|:

Melodie af Kunzen.

Druen voxer paa vor Klode,
Og paa Ranken Glæden groer;
Vinen gjør os vel tilmode,
Skjøn er vores runde Jord:

Klinker, Brødre! Glædens Skaal!
Den er hele Jordens Maal.

Stundom vil man dog fornemme,
At der Sorg blandt Glæden boer;
Druen spiller, og vi glemme
Sorgerne paa denne Jord.
Al dens Galskab, al dens Fjas
Druknes i det fulde Glas.

Fader Evan Frihedshuen
Paa sin Isse fæstet har;
Frie Hænder perse Druen,
Og dens Saft er dobbelt klar.
Klinker, Brødre! synger Chor:
Frihed paa den hele Jord!

Mel. Skal Besøg hos Piger lykkes.

Os den vise Syrak lærer,
Vinen glæder Mennesket;
Skjønt jeg Mandens Viisdom ærer,
Har han dog ei altid Ret.
Der skal meer end Viin dertil,
Naar tilgavns man glædes vil.

Sorgfuld Stakkel tit vil mene,
Han bortdrikke kan sin Sorg,

Sidder i en Krog alene,
Tømmer mangen Pæl paa Borg;
Om han tømte sig et Fad,
Drak han sig dog aldrig glad.

Drikke Viin imellem Fiender
Heller aldrig glæde kan,
Man paa Stores Tafler finder
Derfor ogsaa lutter Vand.
Derfor var jeg ogsaa glad,
At jeg der kun sjeldent sad.

Ynde, Viin og Venskab kryde
Vinen her ved dette Bord,
Raske Sange muntert lyde,
Glæden her hos Bacchus boer.
Her har vise Syrak Ret,
Vinen glæder Mennesket.

Du, som adler alle Glæder,
Alle Sorgers Medicin,
Ædle Venskab! dig til Hæder
Offre vi den ædle Viin!
Venner! skjænker bredfuldt Maal,
Værtens og hans Gjæsters Skaal!

Egen Melodie.

Hvi rose I saa vore Fædre,
Og vil, vi skal være som de?
I mange Ting har vi det bedre,
I strax et Exempel skal see.
I troe, at de søgte sig Ære
Paa deres mandhaftige Tog.
Men eder min Vise skal lære,
Hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
Det evige Øl og den Mjød;
Tilsidst smagte Øllet dem ikke,
Og Mjøden den faldt dem for sød;
Viin var ei at vente her hjemme,
Selv ikke i Valfaders Sal;
Thi Odin lod Viinflasken gjemme,
Saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de droge
Til Egnen, hvor Druerne groe;
De naaede den, drukke, og sloge,
Der vilde de bygge og boe.
Men Romerne taalte det ikke,
De Danske drak Vinen fra dem;
De strax en Borgmester udskikke,
At jage de Fremmede hjem.

Han traf da de ubudne Gjæster,
Men traf dem sig selv til Fortred;
De lærte min gode Borgmester,
At lade dem drikke i Fred.
Men de fik og Skrub for det siden;
Der laae de og sølte i Viin,
Saa løb de beskjenkte i Striden,
Og saa blev de slagtet som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gjæste
Viinlandene temmelig tit;
De Franske saae, det var det Bedste,
At blive dem skikkelig qvit;
De udbad sig ydmygst den Ære,
At bringe dem Vinene her;
Saa lod vore Fædre det være —
En Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
Begriber man, det er en Skam,
Sig Franskmanden hid skal umage;
Vi lade dem hente hos ham.
Hvi skulde vi udvandre mere?
Vi kan jo faae Viin i vort Hjem;
Gid Handel og Søfart florere!
Vi faae vore Vine ved dem.

Egen Melodie.

Pungtuli! Pungtuli! lystig, min Ven!
En Krands Du for Viinguden binde!
Vort Liv glider ofte saa kummerfuldt hen,
Og Glæden er sjelden at finde.
Nyd derfor Timen, som venlig til dig leer.
Hvo er dig Borgen at samme smiler meer?
Broder, paa mit Vink
Dit Bæger fyld og klink!
Hvordan end det gaaer,
Den Sandhed varigt staaer:
Saalænge som Druernes Nektar er til,
I Herrer, vor Jord er den bedste!

Tænk ved hver Time, som lyder, du gaaer
En skælvende Alder i Møde;
Og sjeldent, kun sjeldent de sneevide Haar
Forliges med Druen den røde.
Ungdommens Syssel er Viin og Kjærlighed,
Aldren sig graver blandt gyldne Dynger ned.
Broder, paa mit Vink
Dit Bæger fyld, og klink!
Hvordan end det gaaer,
Den Sandhed varig staaer:
Saa længe som Druernes Nektar er til,
I Herrer, vor Jord er den bedste!

Venner, idag være Glæden vor Gjæst!
At klage ei Umagen lønner.
I Dag er det Venskabs og Enigheds Fest,
Skaal Venskabs og Enigheds Sønner!
Skaal hver, som synger, som leer og fryder sig!
Skaal hver, som klinker, og stemmer i med mig!
Broder, paa mit Vink
Dit Bæger fyld, og klink!
Hvordan end det gaaer,
Den Sandhed varig staaer:
Saalænge som Druernes Nektar er til,
I Herrer, vor Jord er den bedste!

Melodie af d'Alairac.

Tøm ud dit Glas, gjør mig Besked!
Ved Flasken svigter Venskab ikke.
Broder! kom, klink og lad os drikke!
Hil være Fryd og Munterhed!
:|: Leve de Gode! :|:
O, de forskjønne Jordens Klode,
De gjør' den til et Paradiis;
:|: Vi klinke for dem; denne Viis
Er den fortræffeligste Mode. :|:

Bacchus er Glædens milde Gud,
Ved Druens Saft han Fryd fremtryller,

Sorgens Sky han i Haabglands hyller,
Tillid fremspirer paa hans Bud.
:|: Leve de Glade! :|:
Rankernes Løv blandt Rosenblade
Snoe om vor Tinding Glædens Krands!
:|: Elsk Piger og Druer og Dands,
Og ene Lasten vil vi hade! :|:

Skaal for min Ven! Skaal for min Mø!
Skaal for min Konge og hans Rige!
Sign dem, Gud! gjør dem lykkelige!
Glad vil jeg for dem Alle døe!
:|: Troskab og Ære! :|:
Maalet de for vor Idræt være,
Saa er vi froe, hvordan det gaaer;
:|: Frimodigt vort Hjerte da slaaer,
Stedse vi lykkelige ere! :|:

Melodie af O. H. L. Zink.

At Intet er saa sundt som Glæde,
Man os har sagt paa godt Latin;
Og hele Verden, tør jeg vædde,
Vil hove denne Medicin.
Det bliver da kun Spørgsmaal her:
Fra hvilket Apothek den er.

Til Fru Fortuna gaaer jeg ikke,
Hun er i alt for slemt et Ord;
Det skal ei sjeldent Fruen stikke
At give Godtfolk Gift derfor.
Saamangen fandt sig ilde af
Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
Han er jo blind den stakkels Dreng;
Han derfor og til Patienter
Uddeler Ondt og Godt i Fleng,
Tidt faaer en Dosmer eller Nar,
Hvad Flid og Viisdom tiltænkt var.

Herr Bacchus og Sjeur Amor have
Den nu og da at handle med;
Men Amor er saa tidt af Lave,
Og Bacchus drikker, som man veed;
Thi har de begge tidt for Skik,
At komme Beeskt i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venskabs Skytsgudinde
Man Glæden altid ægte faaer!
Kun hun bedrager ingensinde,
Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
Thi fylder alle bredtfuldt Maal,
Til Glædens og til Venskabs Skaal.

Egen Melodie.

Ondt og Godt i alle Lande,
Roser sig med Torne blande
Andetsteds saavelsom her.
Landsmand! Roserne Du tage,
Og af dem Du Honning drage!
Men for alting agtsom vær,
Kom ei Tornene for nær!

Naar en Tydsker dig vil lære,
Ærlig, grundig, kjæk at være,
Du lærvillig følge ham!
Men, naar En dig stort fortæller
Om Daraussens Bagateller,
Var det sandelig en Skam,
Om Du blindthen tro'de ham.

Naar en Franskmand dig vil lære,
Altid glad og munter være,
Beed til Gud, Du ligne ham!
Men adlyde ham, som Kongen
For hver Mode og for Ton'en — *)
Det var sandelig en Skam;
Vi bør ikke hylde ham.

Som en Britte lad dig være
Patriotens Pligter kjære!
Elske Frihed, lær af ham!

*) Ton'en, læs: Tong'en ɔ: god Tone eller Levemaade.

Men, hvis du seer En og Anden
Overmodig, vild som Fanden,
Det var fælt at ligne ham;
Bukke for ham, var en Skam.

Ved den Vælskes søde Stemme*)
Vi al Sorg, os selv forglemme,
Og henrykte høre ham;
Men, naar han en Grumhed øver,
Som ham Børnebørn berøver,
Skal vi deri følge ham?
Det var baade Synd og Skam.

Paa Spaniolens Viin og Pjaster
Jeg Foragt ei daarlig kaster,
Gjerne deler dem med ham;
Men, saalænge jeg kan læse
Uden Briller paa min Næse,
Jeg den Stads vil unde ham;
Kunne see, gjør mig ei Skam.

Han, som boer lidt under Havet,
Og med Guld er stærkt begavet**),
Spare er en Dyd hos ham;
Men, naar han, tung af Ducater,
Spiser evige Salater,
Saa gid jeg faae Last og Skam,
Om jeg spise vil med ham!

*) Den Vælske ɔ: Italieneren. **) Hollænderen.

Du, som dine Ahner glemmer,
Og al Pragt bag Ploven gjemmer,
Du ei nok beundres kan;
Polak! Du skal Verden lære,
Om lærvillig den vil være:
Det er under Ingens Stand,
At han pløier eget Land.

Men at Du din Dont forlader
Og med Glavind dig omlader,
Naar Du seer en Vandringsmand;
Snurrigt synes dem, som mene,
(Thi jeg mener ei alene)
At man gjerne sige kan
Uden Sværd: god Dag, min Mand!

Du, en Skræk for Tyrkens Rige!
Al din Adfærd kan os sige:
Stor var Ruslands store Czar.
At dig Finkel=Jochum smager,
Og hver Copek dig fradrager,
Derom man vel mumlet har;
Herre Gud! om nu saa var!

Svensken jeg slet intet ændser;
Han for nær er vore Grændser,
Og det kunde stikke ham,

Hvis jeg gav ham mindste Lyde,
At han Freden turde bryde;
Fik da Landet Krig med ham,
Hvis var Skammen? Autors Skam.

Jeg den elskte Danske priser,
At Beskedenhed han viser,
Sjelden Dyd i fremmed Land!
Men naar han forvidt den driver,
Og alt Fremmed Fortrin giver,
Den en Dyd ei nævnes kan,
Og fornedrer danske Mand.

Jeg hos kjække Nordmand priser,
At han stedse ivrig viser,
Han sit Fødeland har kjær.
Men jeg troer, han gjorde ilde,
Om han vilde sig indbilde,
At der fødes Mennesker
Kun i Engeland og der.

Hædre alle Nationer,
Hade Feil, men ei Personer,
Er vort Selskabs Lov og Lyst;
Hellig Pligt og største Ære,
Er, vor Konge tro at være;
Statens Ønske er vor Lyst:
Glæden boe i Kongens Bryst!

Egen Melodie.

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil,
Den blinde Gudinde den beile de til;
En ønsker sig riig, og en Anden sig stor;
Mon Rigdom og Høihed har saadant et Bord?

Den Rige forskriver sig dyrere Viin,
Men drikker den aldrig saa glad, som jeg min;
Paa Bordet hans Kok Snese Retter har slæbt,
Men hos staaer hans Doctor og skriver Recept.

De Hyklere mylre som Myrer om ham,
Og mangen en Naade, saa stolt og saa stram;
De søge om Glæde, men finde den ei;
Thi Kjedsomhed staaer bag hver Stol, som Lakei!

Til blinde Gudinder lad beile, hvo vil,
Den, jeg skal tilbede, maa see, og see mild.
Min Viin er min Rigdom, vort Venskab min Rang,
Mit Maaltid maa krydres med Spøg og med Sang.

Til Glæde, til Glæde, er Løsenet her,
Den Gladeste altid den Viseste er!
Saa fylder da Glasset til skummende Maal;
Vi Glade, vi Vise, vi Venner! vor Skaal!

Melodie af Methfessel.

Paa Frihed høres Alle skrige,
Skjøndt Faa kun veed, hvad det vil sige;
Mit Hjerte og for Frihed slaaer.
Men uden Lov og Dom at hænges,
Derefter jeg slet ikke længes,
Min Hu til anden Frihed staaer.

For de fordømte smaa Carafler,
Der herske paa de Stores Tafler,
Jeg fremfor alt vil være fri;
Og endnu mindre vil jeg tigge
Hver usſel Draabe jeg skal drikke,
Af en Hansqvast i Liberi.

Fri vil jeg være, mens jeg spiser
For al den Kjævlen om Aviser,
Den ny Paskil og Politik;
Er det ei nok at vore Dage
Er' skabt' til Arbeid og til Plage?
Vor Aften er til Ro og Drik.

For Damerne, jeg nægter ikke,
At i det Lag, hvor jeg skal drikke,
Jeg allerhelst befriet er;
At kjede Damer, lader ilde,
Og det end værre klæde vilde,
Hvis de sig kunde more der.

At vore Vægge, vore Døre
Er fri for Tunge og for Øre,
Det er mig og en Hovedsag;
At Ven kan frit blandt Venner skjemte,
Da hvert uveiet Ord man glemte,
Saasnart man gik af Vennelag.

Hver som vil denne Frihed hylde,
Med mig sit Glas til Randen fylde,
Og med sin Nabo klinke fro:
I dette deres gamle Sæde
Gid Venskab, Ærlighed, og Glæde,
Og saadan Frihed stedse boe!

Duus-Drikkevise.

Mel. Vil du være stærk og fri.

Her ved dette Gammensbord,
Lystig uden Lige,
Gad jeg et fornuftigt Ord
Mellem os indsnige.
Glasset, Ven, gaaer ud paa Duus,
Som jeg her dig skjænker —
Hør, hvordan da, uden Ruus,
Og med Ruus jeg tænker.

Vil du styre med Besked,
    Hold dig selv i Tømmen!
Vil du roe med Værdighed,
    Roe som jeg mod Strømmen!
Vil du sikkre dig en Havn
    Her i Livets Himmel,
Vend mod huuslig Fryd din Stavn
    Bort fra Larm og Vrimmel!

Vil du fast og opret staae,
    Staae paa egne Fødder!
Hvad skal frodigt voxe, maa
    Først slaae dybe Rødder!
Derfor adspred ei dit Liv
    Vildt omkring herneden;
Med en Ven og med en Viv
    Hegn dig ind et Eden.

Først og fremmest: hvad du bør —
    Siden: hvad dig huer!
Gjør tilgavns, ihvad du gjør!
    Skye hvad intet duer!
Reis om Lykkens Ring ei hen
    Hist og her paa Jorden;
I din Viv og i din Ven
    Find dit Syd og Norden!

Venskab er og Kjærlighed
Livets bedste Have;
Og en reen Samvittighed
Begges Edens Have.
Broder, det er kjærnesandt!
Kjærnen i det Hele!
Bort med Skallens ydre Tant!
Kjærnen lad os dele!

Men skal varig Sympathie
Nære Himlens Luer,
Bort med Hverdags Dutterie!
Bort med mange Du'er!
Hvis du føler Sligt som jeg,
Er vi Duus herneden,
Og naar endt er Livets Leg,
Duus i Evigheden!

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld
Med stjernekronte Tinder,
Hvor udaf rige Kildevæld
Det lyse Guld udrinder;
Da steg vi ned i Klippens Bryst,
Med Trolde voved vi en Dyst,
Og vandt den røde Skat til Lyst
For Danmarks hulde Qvinder.

Var Danmarks Himmel altid blaa
Som danske Pigers Øie,
Og hvis en evig Sommer laa
Med Fylde paa dets Høie;
Laae Perler strøet paa Havets Sand,
Da skulde blank i Gyldenbrand
En Rosenkrands, en Perlerand
Om Eders Lok sig føie.

Den bedste Frugt, som Danmark har,
Paa Tonens Bølger gynger,
Thi Sangen stadigt Sommer har,
Og evigt sig forynger;
Vort Fjeld — det er vor Troskabsaand,
Vor Kjærlighed — en Tryllevaand,
Vor Sang saa smukt sit Perlebaand
Om Eders Hjerte slynger.

Saalænge da med broget Glands
Vaarsolen høit oprinder,
Og Vintren frisk sin Stjernekrands
Om Danmarks Lokker binder;
Saalænge Bølgen slaaer mod Kyst,
Vi sjunge vil af fulde Bryst,
Med mandig Røst, med Liv og Lyst
Om Danmarks hulde Qvinder.

Mel. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Og nu en Skaal for det elskte Kjøn,
Naturens Glæde og Pryd og Ære,
Med hvem vor Vandring os bliver skjøn,
Og Livets Byrde heel let at bære.
Nu Brødre, skjænker!
Enhver, som tænker,
:|: At ældes freidig i Amors Lænker,
Han klinke med! :|:

Hver Piges Skaal, som er huld og tro,
Og Hjerte give vil bort for Hjerte,
Ei lege vil med sin Elskers Ro,
Og ei hovere vil ved hans Smerte.
Enhver, som kjærlig
Vil love ærlig,
:|: Og finder Holden ei for besværlig,
De Pigers Skaal! :|:

Hver Kones Skaal, der er øm og mild,
Og Livets Kalk vil med Manden drikke,
Og ikke Kalken bortsætte vil,
Hvorvel den mangen Gang smager ikke,
Der ufortrøden
Og indtil Døden
:|: Vil dele Glæden, men ogsaa Nøden,
De Koners Skaal! :|:

Hver Moders Skaal, der er Navnet værd,
Og deri sætter sin Fryd og Ære,
Hvis skjønne Vandring det Fodspor er,
Som Dydens Vei hendes Børn kan lære,
Der fro kan smile
Til Gravens Hvile,
:|: Naar i sit Fjed hun dem seer at ile,
De Mødres Skaal! :|:

En Skaal for disse, det gaae dem vel,
De Jordens Engle, de sande Skjønne!
De nyde Skabningens bedste Held,
Og finde Hjerter, som dem paaskjønne!
De Skjønne være
Den Skaal til Ære,
:|: Der er det værd, at vi har dem kjære;
De Skjønnes Skaal! :|:

I Ungdommens Aar har man sjeldent sit Vid,
Man øder sin Velfærd og spilder sin Tid,
Først naar man en Pige alvorlig faaer kjær,
Da lærer man Tidens og Velfærdens Værd.
De Piger, de Piger os give Forstand,
Men røve den stundom igjen, om de kan.

Vor Manddom henslides i Møie og Sveed;
Hvad volder, at Manden ei trættes derved?

Sin Løn maa han faae ved en Vennevivs Bryst,
Først da kan han stræbe med Kraft og med Lyst.
Lyksalig, lyksalig, hvo eier en Viv,
Der lønner hans Værd og forsøder hans Liv.

At vandre alene gjør Veien saa tung.
Det føler man stundom, endskjøndt man er ung,
Men alt som man nærmer sig meer til sin Grav,
Alt meer da man trænger til Selskab og Stav.
Da føles, da føles i hele sit Værd,
Hvad qvindelig Ømhed og Trofasthed er.

Thi leve vor Ungdoms Veiledning og Lyst,
Vor Manddoms Belønning, vor Alderdoms Trøst!
Mænd! Oldinger! Ynglinger! ærer det Kjøn,
Som os i hver Alder vor Bane gjør skjøn!
De leve, de leve til Held for Enhver,
Som er deres Hyldest og Kjærlighed værd!

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Det gaaer saa herligt overalt,
Hvor man sit Øie vender,
Hver anden Verden ufortalt,
Jeg ingen bedre kjender.
Reis hvo som vil med Montgolfier,
For nye Verd'ner at besee,
Mon Vinen der er sødere?
Mon der er bedre Venner?

Det gaaer saa godt her i vort Nord:
Her vore smukke Piger,
Og, om just Druen ikke groer
Netop i disse Riger,
Har man dog Vand paa hver en Kant,
Hvori man seile kan galant
Til det velsignede Levant,
Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
Concerter, Klubber, Baller,
Komoedier, og andet meer
I deilig Mængde falder.
Man hopper om fra Dør til Dør,
Man givter sig og Bøger gjør,
Man puffer, drikker, leer og døer,
Naar Død og Doctor kalder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord,
Os ingen Sorger tynge;
Thi Venskab sine Arme snoer
Om denne hele Klynge.
O, det er dog en herlig Sag
At sidde saa i Vennelag,
Og nyde Vinen ret med Smag,
Og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
Jeg glad hver Broder skuer,
At bygge sig en Himmel her
Af Venskab, Sang og Druer.
Gjør paa den sidste Flaske Kaal!
Fyld Glassene til fulde Maal!
Drik Venskabs, Sangs og Druers Skaal!
Skaal Venskab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig,
Rundt om mig seer jeg Glæde;
Og i mit Bryst den bygger sig
Et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er mild og munter Dyd;
Mit Ønske: hele Verdens Fryd!
Min Mening: Tossen græde!

Ved Aarets Slutning.

Mel. Skaal for hver Glut, hvis hulde-Smiil.

Ei dette Glas det første er,
Som tømmes her med Glæde.
Og mangen Aftenstund os her
Svandt hen i Venskabs Kjede.

Harmonisk lød vor glade Sang
Til Fader Evans Ære,
Ledsaget smukt af Bægerklang;
Thi saa bør Sangen være.

Her svandt ved munter, jevn Passiar
Saa mangen Stund af Aaret.
Vort Ord var frit som vi, dog var
Vor Næste ubeskaaret.
Vi ønskede ved bredfuldt Maal
Held over Drot og Rige;
Een drak for elsket Viv en Skaal,
En Anden for sin Pige.

Saa svandt nu snart et Aar igjen!
Lad Viin i Glasset rinde!
Kom, tag dit Glas i Haand, min Ven!
En Skaal til Aarets Minde!
Gid Frihed, Venskab, Kjærlighed
I næste Aar florere!
Vi da dets Slutning hædre med
Et Vivat til dets Ære!

Alphabetisk Register
over Sangene i begge Hefter.
(Det første Tal betyder Heftet, det andet Sidetallet.)

I. *Andante.* Side 1.

Det var Rid-der Hr. Aa-ge, han reed sig un-der
Ø; fæ-sted han Jomfrue El-se-lil, hun
var saa væn en Mø; fæ-sted han Jomfrue
El-se-lil alt med hiin rø-den Guld,
Maaneds-dag der-ef-ter laa han i for-ten Muld.

II. *Andante.* Side 5.

Red-se-lil-le hun slog Guld-væ-ven saa
haardt, Red-se-lil-le hun slog Guld-væ-ven saa
haardt, saa Mæl-ken af hen-des Bryster sprang,
O! — saa Mæl-ken af hen-des Bry-ster sprang.

III. *Andantino,* Side 9.

Om al-le dis-se Bjer-ge va-re af

Guld, om al = le dis = se Van=de var Viin; langt

hel = ler jeg saae at den Jom=frue var

min, ja var Al = ler = kje = re = sten min.

IV. Andantino. Side 12. **Weyse.**

Det blanke Sværd paa Væggen hang, ung Inger for Sværdet

stod. Tolv Slag i Bor = gens Klok = ke klang, da

drypped Sværdet med Blod; og drypper med Blod det

blan=ke Sværd og far = ves dets Tun = ge rød, da

times ung Erik i far = lig Færd, og er vel saa = ret og

død! Af An = gest mit Hjer=te be = spæn=des.

V. Andante. Side 13. **J. Hartmann.**

Li = den Gun=ver vandrer som helst i Qvel, saa

tan = ke = fuld. Hen = des Hjer = te var Vox, hen = des

un = ge Sjel var prø = vet Guld. O! vogt dig, mit

Barn, for de fal = ske Mand = folk!

VI. Allegretto. Side 15.

Ag = ne = te var u = skyl=dig, var el = sket, var tro; men

sted = se var hun een = som, hun al = drig hav = de

Ro — al = drig Ro — hun fry = de = de vel

An = dre, men al = drig var hun fro.

VII. Moderato. Side 24.

Dybt i Ha = vet som med stær = ke Bøl = ger

skummer mod Ste = vens hvi=de Fjeld, der en Hav=fru

sig paa Bun = den døl = ger i det blaa, kjø=

— ligt fri=ske Væld. Men naar Maanen blank paa

speil=klar Fla = de staaer, hæ = ver hun sig op og

sag = te Har=pen slaaer. Tys! tys! tys! hvil=ken lif=lig Klang.

Fjernt o = ver Bøl = gen ly = der Hav = fru=sang.

VIII. Andantino. Side 26.

Jeg gik mig i Lun = den en sil = dig Som = mer=

qvel, og tøm = te mig et Bæ = ger af

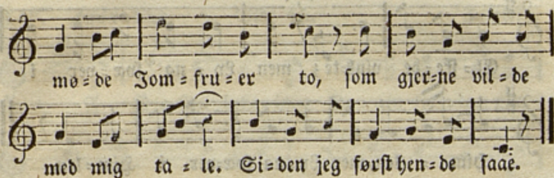
sprudlen = de Væld. Men vogt dig, vogt dig, o min

Pi = ge, for El = ver = kon = gen seer dig!

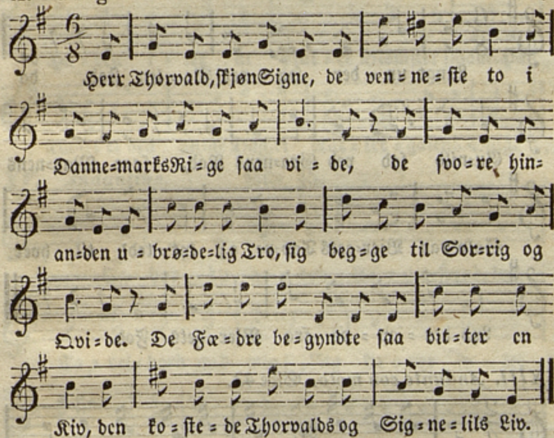
IX. Allegretto. Side 27.

Jeg lag = de mit Ho = ved til El = ver = høi, mi = ne

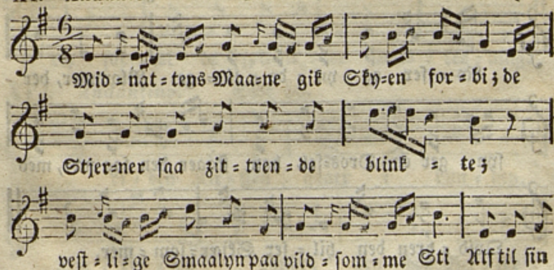
Øi = ne de sin = ge en Dva = le, der kom mig i=

X. *Allegretto.* Side 29. **Schulz.**

XI. *Andante.* Side 31. **Kunzen.**

El = ske = de vink=te; men Ly = na svæ = ver i

Him = len, men Ly=na svæ=ver i Him=len.

XII. *Andante.* Side 39. **C. Schall.**

Langt un = der Ha = vet So = len stod, da

Gu=nild sad ved Gra=nens Rod, saae Maa=nens

Sølv paa Bjer=gets Top=pe, og lyt = ted' til hver

Lyd der = op = pe fra Bjer = gets Fod.

XIII. *Andante con moto.* Side 43.

Der van = ker en Rid = der mel=lem grøn = ne Træer,

Ro = ser og yn = de = li = ge Blommer, der

syn - ger en Dros=sel, han staaer den saa nær, med

Qvid = dren den hil = ser Skjær = som = mer.

XIV. *Andantino.* Side 45. **Schulz.**

I Ø = sten sølv = blaa Da = gen smi = ler, paa

Ro = sen Dug = gen laae, ung Ha = rald fro til

Ha = ven i = ler at pluk = ke Blomster smaae. Han

ændser ei den un=ge Dag, ei Nat = ter = galens Slag.

XV. *Andantino.* Side 46.

Og hør du go = den Un = ger=svend, leeg

Ta = vel = bord med mig! „Jeg ha = ver in = tet

rø=de Guld at sæt = te op mod dig". For=di de spil = le=

de, for = di de spil = le = de Guld = ter = ning.

XVI. *Andantino.* Side 50.

Li = den Kir = sten gaaer i Lun = den,

Taa = rer = ne randt; hen = des Bei = ler

var for = svun = den, al = drig hun ham fandt.

Snart kom=mer, El = ske = de! jeg her til=

ba = ge! det han be = svoer da han

bort mon = ne dra = ge!

XVII. Allegretto. Side 53. **Weyse.**

Tomme = li = den var sig en Mand saa spæd, i

Fin = ger=bøls Har = nisk var han klæd. Hans Hjelm var

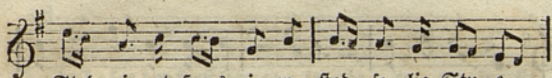
hvæl=vet og hvid og reen, det var en ud = hu = let

Kir=se = bærsteen; en Knap=pe=naal var hans Land = se=

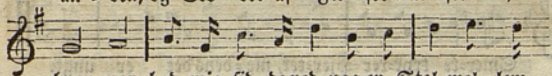
stang, selv var han ik = kun en Tom=me lang.

XVIII. Allegro. Side 55.

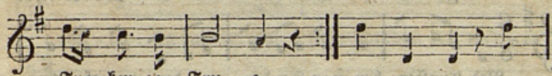
Boer jeg paa den tam = me Bred, i en
Hvor en Jom = fru kom = mer ind paa den

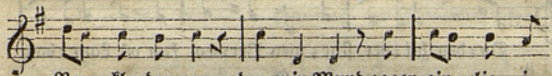
Stad, i et Huus, i en stad = se = lig Stu = e,
an = den, og Stø = vet af Fli = ser = ne fei = er,

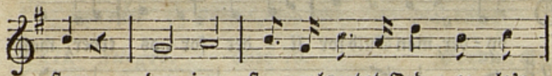
hvor man bad mig sid = de ned paa en Stol, mel = lem
mens med Vif = ten hun gjør Vind, løfter Svand = sen i =

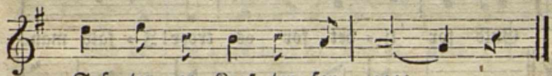
Frø = ken og Fru = e, —
vei = ret, og nei = er, —
Der min Skjemt ta'r

Been = klæ = der paa, der min Mund gaaer zir = lig i =

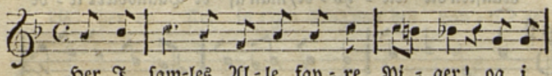

staae — der jeg ste = ger hvert et Ord, og la'r

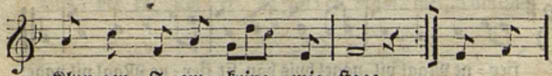

Saf = ten og Kraf = ten for = gaae.

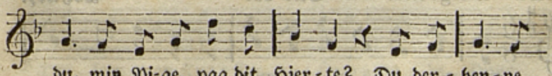
XIX. Moderato. Side 60.

Her I sam = les Al = le, fav = re Pi = ger! og i
Jeg kan see hvad E = ders Di = ne si = ger, ik = ke

Klyn = ger I om = kring mig staae.
sandt? I øn = sker, jeg skal spaae?
Hvad har

du, min Pi = ge, paa dit Hjer = te? Du der = hen = ne

suk = ker dybt og tungt. Ak jeg veed, at een og sam=me

Smer=te tryk=ker Hjer=tet, me = dens det er ungt.

XX. *Allegretto.* Side 63. **Devienne.**

Ved Kunsten her man Hæ=der ny = der og ef = ter

Dø = den bli = ver stor; men Ver=den kun os Laur = bær

by = der, man Guld for li = det for os troer, man

Guld for li = det for os troer! I = fald man

Kunsten vil til = hø = re, man af et Haandværk le = ve

maa, og Kunstens Søn maa Krebsgang gjø = re, hvis han sit

fjer = ne Maal vil naae! hvis han sit fjer = ne Maal vil naae!

XXI. *Allegretto.* Side 69. **Schulz.**

En Ti = me før Mid=dag Ma = da = men op=staaer, saa

drik = ker hun først Cho=co = la = de, og ma = ler sit
An = sigt og kru = ser sit Haar, for Spei=let hun nei = er og
smi = ler, og gaaer, og seer, hvordan det mon = ne
la = de. Nu kommer en Straa=jun = ker
pyn = tet og stram: „God Mor = gen Ma = dam!"

XXII. *Allegro.* Side 70. **Fredm. Ep.**

Gud be = va = res, hvor Al = ting er stort i Pa=
ris! her er slet in = gen Ting paa den van = li = ge
Viis; her er støi = et og fløi = et, Rum = mel, Tum=mel
just som i Dy = re = havs = ti = den præ = cis.
Her seer man Kun = ster og frem = me = de Dyr,

Alt er i Op=rør til Mor=ge=nen gryer.

Lut=ter Bou=ti=ker, Mu=si=ker, og Ren=den og

Skjæn=den, Gud naad' os for saa=dant et Styr.

XXIII. Andante. Side 72.

Lil=le Gre=the! kom at hø=re! Styr mig min

Nys=gjer=rig=hed! Svar mig paa hvad jeg vil spør=ge:

boer din Fa=der nær her=ved? Giv mig ty=de

lig=Be=skeed, hvor din Fa=ders Huus har Sted.

Ak hvor=hen du lil=le Noer. Sø=de Snut, hør

dog et Ord! Hør dog et Ord!

XXIV. Allegretto. Side 75. **L. Zink.**

Man søg=te he=le Ver=den om, for

dog en Mand at fin = de, der var taal=

mo = dig, blid og from, og værd den hul = de

Qvin=de: for = gjæ = ves Flid og Møi = e

var! end = nu man ham ei fun = det har! — Et

Mandfolk u = den Feil at væ = re, et sandt Mi=

ra=kel, paa min Æ = re! Et Mand=folk

u = den Feil at væ = re,

et sandt Mi = ra = kel, paa min Æ = re!

XXV. Andante. Side 76. **Du Puy.**

Den Nak=ter=gal syn = ger i Mid=nat = tens

Stund om El=skov og Fri = hed og Glæ=

der, og hen=rykt til = lyt = ter op = mærk=som=me

Lund, hvor sødt, hvor for = tryl = let den qvæ=

der; men sne = di = ge Fæn=ger ei ag = ter der=

paa, hans Hu staaer kun til den at fan = ge og

faae. O, tænk paa den Nat = ter = gal, Pi=

ger! O, tænk paa den Nat = ter = gal, Pi = ger!

XXVI. Allegretto. Side 77.

Mands=folk er i Tro og Lo = ve, som man vil = de

ud sig vo = ve, paa en Trød=ske = bro. Bro = en

bri = ster, fal = der ne = der, saa = dan hol der

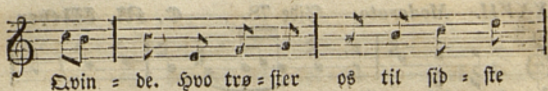
Mandfolk E = der; bør vi dem da troe?

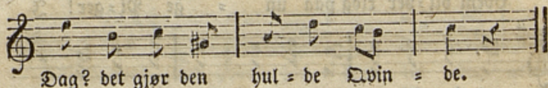
XXVII. *Moderato,* Side 78. **C. M. Weber.**

Hvem bli = ver klog paa un = ge Pi = ger! I
æl = dre Ti = der var det nemt: for = stod man sig et
Gran paa Smi = ger, man naa = e = de sit Maal be =
qvemt. Nu har de meer end nok af Smi = ger.

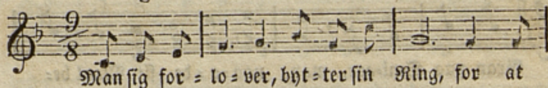
XXVIII. *Allegretto.* Side 79. **Della Maria.**

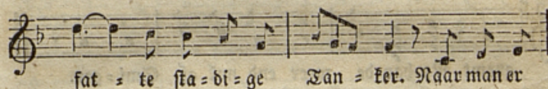
Lad dad = le Qvin = der = ne, hvo vil! for = u = den
dem vi in = tet va = re, jeg vil, saa læn = ge
jeg er til, dem al = tid el = ske og for = sva =
re, Hvo var fra Hjer = tets før = ste Slag vor
Barn = doms øm = me = ste Ven = in = de? hvo trø = ster
os til sid = ste Dag? det gjør den hul = de

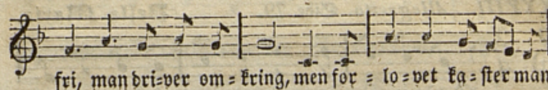

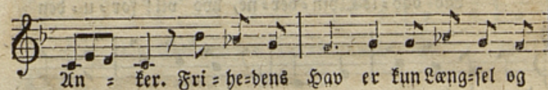

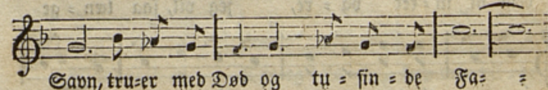
XXIX. *Allegretto.* Side 79. **Isouard.**

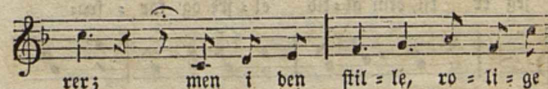

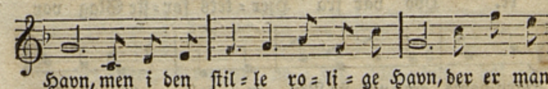

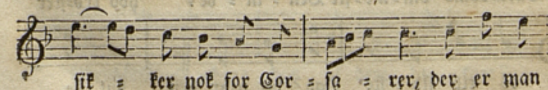

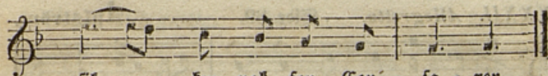

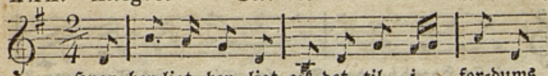

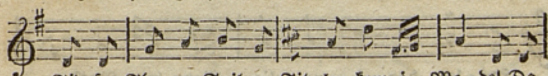

sik = ker nok for Cor = sa = rer.

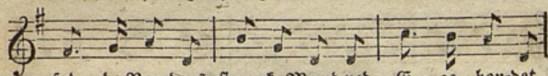
XXX. *Allegro.* Side 81. L. Zink.

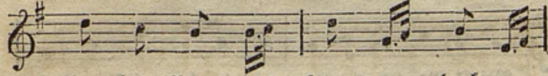
Hvor her=ligt, her= ligt gik det til i for=dums

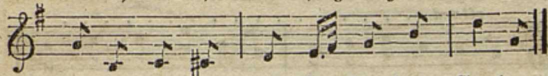
Tid, før Thee og Spil og Tit=ler kom i Mo=de! Da

sad = de Nor=dens stær=ke Mænd ved E = ge = bor=det,

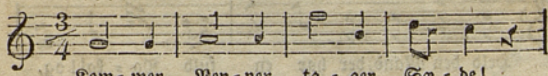

Ven hos Ven, de sang og drak og

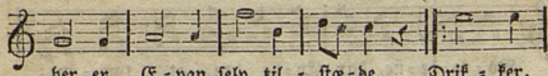

sang i = gjen, og pri = ste Lan=dets Go = de.

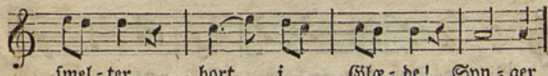
XXXI. *Andante.* Side 83.

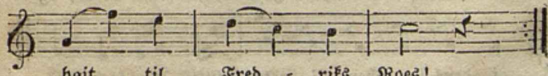
Kom= mer, Ven=ner, ta = ger Sæ = de!

her er E = van selv til = stæ=de. Drik = ker,

smel=ter bort i Glæ= de! Syn = ger

høit til Fred = riks Roes!

XXXII. *Allegretto.* Side 89. Åhlström.

Me = ner du at Den har Lyk = ken fat, der

i sin Haand hol=der Sne = se Ri = gers Tøm = mer?

Hvi = ler han i ro = lig Søvn hver Nat? og

mon han al = drig Død og Op = rør drøm=mer?

Nei, I Po = ten = ta = ter ud = i al = le Sta = ter!

ritard.

Al Jer Magt og Æ = re staaer ei mod min Læ = re:

a tempo.

Held den Mand, der har en fuld Po = kal! og,

Ro = ta = be = ne, har Ev = ne den at tøm = me;

Vi = nens Dun = ster ja = ge Li = vets Qval, og

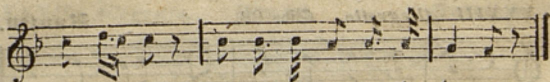
i dens Draa=ber Li = vets Glæ = der svøm=me.

XXXIII. Allegretto. Side 98. **Kunzen.**

Langt meer end Guld er Dru = en værd, den
lin = drer al = le Smer=ter. selv Tos = sen
gjør den of = te lærd, den be = drer on = de
Hjer = ter. For = sag=te Yng = ling gi'er den
Mod, og var = mer mat = te Ol = dings
Blod. För= Ol = dings Blod.

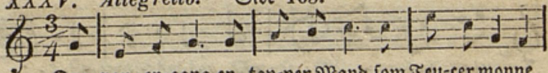
XXXIV. Andante. Side 100. **Schulz.**

Hver Glæ = dens Ven og hver dens tro Ven=
in = de en Krands i = gjen sig af dens Ro = ser
bin = de! Men = neskets Vaar er skjøn, men kort,
faa e = re Sand=ser = nes Da = ge! Ei, naar de først er'

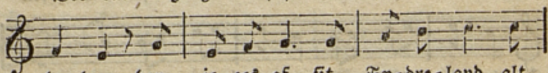

ſvund=ne bort, Kla=ger dem kal = de til = ba = ge.

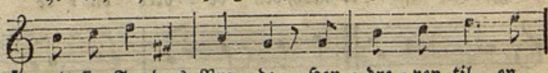
XXXV. Allegretto. Side 103.

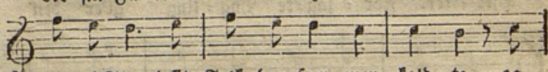
Der var en=gang en tap=per Mand, ſom Teu=cer monne

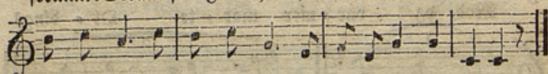
he = de; han jo = ges af ſit Fæ = dre = land alt

ved ſin Fa = ders Vre = de. Hen = dre = ven til en

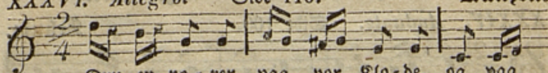

fremmed Strand ſit Folk han ſam = men = kald = te, og

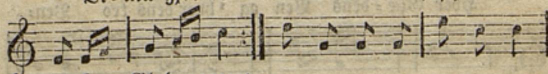

med ſit Glas i Haan=den han ſaa = le=des til dem tal = te.

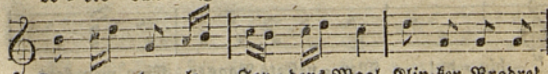
XXXVI. Allegro. Side 110. **Kunzen.**

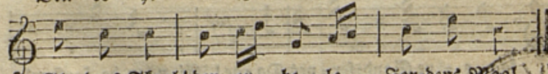
Dru = en vo = xer paa vor Klo = de, og paa
Vi = nen gjør os vel til = mo = de, ſkjøn er

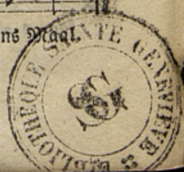
Ran=ken Glæden groer; Klin=ker, Brødre! Glædens Skaal!
vo = res run = de Jord:

Den er he = le Jor = dens Maal. Klin=ker, Brødre!

Glæ=dens Skaal! den er he = le Jor=dens Maal.

5. Historisk Fremstilling af Reformationens Indførelse i Danmark, et kronet Priisskrift af Pastor J. L. Rohmann. 229 S. Duodez. Priis: 48 Skilling indbundet.

Endvidere vil udkomme paa Selskabets Bekostning:

1. Historie om Reformationens Indførelse i Danmark, for Borgere og Bønder, af Pastor Luplau.

2. En Andagtsbog.

3. Et physisk-geographisk Haandkort over Danmark af Capitain Olsen, med tilhørende Beskrivelse af Professor Schouw.

Desuden ere — ifølge tidligere af Selskabet udsatte Priis-Opgaver: En historisk Læsebog for Bondestanden; en Undersøgelse om Grunden til de herskende Klager over Næringsløshed og Midlerne derimod; — flere Skrifter indleverede, som nu ere under Bedømmelse, for derefter, dersom de findes tilfredsstillende, at foranstaltes udgivne.

De, som agte at indtræde i Selskabet, ville behage at anmelde det (med Angivelse af deres Bolig eller af det Sted, hvor Blad og Skrifter til dem kunne afleveres) i Kjøbenhavn: for Selskabets nuværende Formand, Pastor Gad (Skindergade 15); i Helsingør: Skibsclarerer Gad; i Frederiksborg: Justitsraad Kynde, Formand for Filialselskabet sammesteds; paa Frederiksværk: Kjøbmand Larsen; i Roeskilde: Kammerraad Hansen, Formand for Filialselskabet sammesteds; i Holbek: Landphysicus Arends, Formand for det derværende Filialselskab; i Nestved: Postmester Witte; i Vordingborg: Postmester Høeg-Guldberg; i Stege: Justitsraad Meincke, Formand for det derværende Filialselskab; i Nakskov: Boghandler Thierry, Secretair ved det derværende Filialselskab; i Mariboe: Byfoged Valentin; i Odense og Assens: Cancellieraad Hempel; i Kjerteminde: Pastor Bentzien; i Faaborg: Agent Voigt; i Nyborg: Boghandler Busch; i Horsens: Postmester Malling; i Randers: Rektor Flemmer, Formand for Filialselskabet sammesteds; i Aarhuus: Kjøbmand M. G. Bech, og Boghandler Jessen; i Viborg og Skive: Landsoverretsassessor Blechingberg; i Aalborg og Ribe: Boghandler Lundt og Boghandler Rottbøll-Sadolin; i Fredericia: Chordegn Simonsen; paa Bornholm: Adjunct Hasselriis, Secretair ved det derværende Filialselskab.

De, som, ved Indmeldelsen i Selskabet, erlægge Contingent fra 1ste April 1835, erholde saavel Folkebladet fra Begyndelsen af som samtlige af Selskabet udgivne Skrifter.

